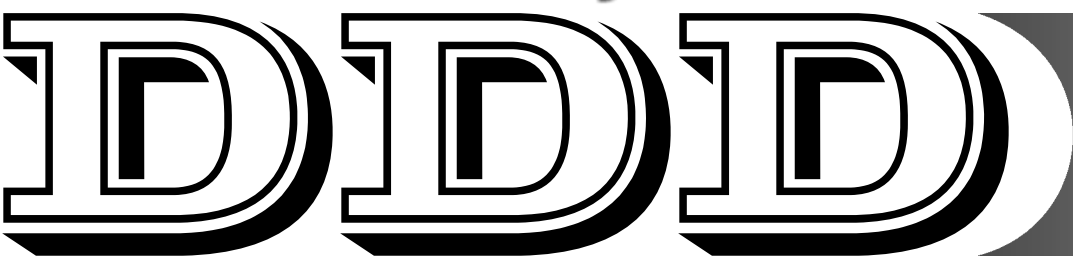

Nevienam mēs Latviju nedodam

www.latvians.lv/nmln

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

2003. gada
20. marts – 3. aprīlis

cena: Ls 0,20

Nr. 6 (28)

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

LATVIETI, LASI PATS UN DOD
LASĪT ARĪ CITIEM!

PIEPRASĪET
laikrakstu *DDD*

Preses apvienības
kioskos
visā Latvijā!

Iepriekš iznākušos numurus
visērtāk varat iegādāties
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
Rīgā, Čaka ielā 26 un
Čaka ielā 50

UZMANĪBU!

AKCIJA!

Rēriha
grāmatnīcās
apgāda

“VIEDA”

grāmatām

cenās pazeminātas

līdz

50%

AR SEJU PRET TAUTU

SARUNA AR 8.SAEIMAS DEPUTĀTU ARVĪDU ULMI

– Šobrīd Saeimā ir oficiāli apstiprināta Parlamentārā sadarbības grupa demokrātisko procesu atjaunošanai Čečenijā. Kas Jūs pamudināja to veidot, pievērsties Čečenijas problēmai?

– Jau kopš pirmās dienas, kopš iekļuvi Saeimā, esmu gribejis izveidot Čečenijas atbalsta grupu. Papildus stimulš bija arī Krievijas vēstnieka Latvijā paziņojums par to, ka viņš ļoti priecājoties, ka šogad parlamentā nav čečenu aizstāvju.

Atjaunojot šo grupu, gribu to virzīt tiešām aktīvai darbībai. Ir iecerēts izveidot Latvijā humānās palīdzības centru, kas vāktu humāno palīdzību bērnu, medicīnu vajadzībām, arī pārtiku. Tāpat plānoju nodibināt kontaktus ar čečenu diasporu Latvijā un Lietuvā, sadarboties ar Lietuvas Čečenijas atbalsta biroju. Uzskatu par nepieciešamu veidot dialogu starp Čečeniju un Krieviju, ko, manuprāt, var darīt ne tikai diplomāti, bet arī kultūras darbinieki. Trešais uzdevums ir sadarbība ar starptautiskajām cilvēktiesību institūcijām, ņemt aktīvu līdzdalību situācijas Čečenijā risināšanā un atgādināt visai pasaulei, ka katrai tautai ir tiesības uz pašnoteikšanos un

neatkarību. Gribu meklēt un izgaismot iemeslus, kāpēc ir radusies militāra konfliktsituācija Čečenijā un Irākā, jo arī mēs, latvieši, varējām nonākt tādā pat situācijā, kādā šobrīd ir čečeni. Tad mēs domātu, kāpēc pasaule mierīgi noskatās, kā tiek izšauta mūsu tauta...

Starp citu, pašā Krievijā ir vairākas spēcīgas organizācijas, kas iestājas pret karu Čečenijā, tikai līdz mums ziņas par tām nonāk pa aplinkus ceļiem un ar grūtībām. Salīdzinājumā ar šīm organizācijām mēs ļoti atpaliekam ar savu baidīšanos papikstēt. Ka tikai “lielais brālis” mūs nepārprot un neaizgriež kādu naftas vadu vai gāzes krāni! Es negribu ļaut Krievijai izvairīties no dialoga! Apzinot, ka, veidojot šādu grupu, nesāņemšu vīzu iebraukšanai Krievijā, iespējamas arī cita veida represijas. Taču ne tas mani biedē, mani biedē klušsējošais vairākums, jo tieši viņu klušsējošās piekrišanas dēļ pasaulē var plosīties šie kari un nelietība.

– Kā Jūs vērtējat 23.martā paredzēto referendumu Čečenijā?

– Līdzīgi Eiropas komisijām, uzskatu, ka tiesisks refe-

rendums karaspēka klātbūtnē ir neiespējams.

– Jūs atbalstījāt piketu pie ASV vēstniecības pret karu Irākā. Kādas ir jūsu domas par prezidentes aktīvo atbalstu šim karam, piesedzot to ar tādiem vārdiem kā atbrūošana?

“Skumji, ka ne prezidentē, ne valdošās institūcijas nepavēršas ar seju pret tautu.”

– Man tiešām ir grūti komentēt prezidentes rīcību. Varbūt tādēļ, ka viņa ir dzīvojusi Amerikā, viņai viss, ko dara ASV, šķiet labs un pieņemams.

Uzskatu, ka šajā gadu tūkstotī jebkurš iebrukuma karš ir ārprātīga barbarisma apliecinājums. Man nav saprotams, kas un kāpēc karo! Jājaūta, tad, kāpēc ASV kādreiz nepieprasīja, lai atbrūojas Padomju Savienība? Tā taču visu laiku raķetes taisīja!

– Pasaulē notiek protesta akcijas. Socioloģiskās aptaujas liecina, ka sabiedrības vairākums ir pret gaidāmo karu, taču ne tikai Latvijas, bet arī citu valstu valdības neņem vērā šo vispārējo nostāju.

– Jā, Vaira Vīķe-Freiberga risina valsts viedokli, bet ne tautas intereses.

Nesaprotu, kāpēc valdības nepagriežas ar seju pret tautu un neuzklausā tās viedokli, nediskutē ar tautu. Visu nosaka tikai valstiskā ieinteresētība: NATO, ES, karš utt. Nevienš neprasa mums – tautai! It kā mūsu nemaz nebūtu. Šī attieksme ir tas pats skumjākais. Mēs dzīvojam laikmetā, kad ar zobenu vairs neko nevar atrisināt.

– Nu jā, tagad uzmet bumbu un dažās sekundēs noslauka simtiem tūkstošu dzīvības.

– Tāpēc vajag meklēt, kur ir starptautisko konfliktu, “terorisma” pamats. Un šis pamats ir globalizācijā. Bagātās valstis kļūst bagātākas, bet nabagās kļūst arvien nabagākas. Mazo tautu dzīves resursi tiek lēti izmantoti, tās tiek veidotas par pasaules atkritumu glabātuvēm. Bagātie pelna, aiz sevis atstājot nabadzību, bezcerību, badu un šausmas. Turklāt, tam visam ir tendence augt – to neesmu izdomājis es, tā ir statistika. Globalizācija ir terorisma pamats.

► 4. lpp.

TIESLIETU MINISTRIJA PĀRŠAUJ PĀR STRĪPU

Līga MUZIKANTE

Kopā sadzīvošana ar okupantiem ne tikai nāvējoši iedarbojas uz latviešu tautas dvēseli, graužot kultūru un degradējot valodu, bet ir arī nopietns fizisks drauds. Daudz tiek spriedelēts par valsts valodu, valdība izliekas, ka par to rūpējas. Bet rūgtā patiesība ir pilnīgi pretēja – valsts aizstāv un veicina latviešu tautas bojāeju. Protams, tas nav nekāds jaunums. Un tomēr valdošā neliešu režīma izdarības kļūst arvien nekāpnīgākas, bet arī, jāsaka, absurdašas. Par to liecina tālāk aprakstītais notikums.

12.martā plkst. 10.00 Valsts valodas centrā (Merkļa ielā 13 – 400) bija iecerēta svinīga apbalvošana – naudas prēmijas, apgāda “Vieda” grāmatu un Latvijas Nacionālās frontes Godaraksta “Par drosmi un varonību valsts uzdevumu pildot” pasniegšana valodas in-

spektorēm Rūtai Icaikai un Ainai Briedei, kuras ir cietušas okupantu agresijas dēļ.

Rūtu Icaiku ir piekāvusi okupanti, uz mūžu padarot par invalīdi. Savukārt, Ainai Briedei okupanti ir spridzinājuši dzīvokli, nakts laikā pa virtuves logu iemetot tik jauديو spridzekli, ka no virtuves pāri palicis nav nekā, un, protams, arī viss dzīvoklis absolūti sagrauts. Pašai Briedes kundzei paveicies, ka palikusi sveika un vesela. Tomēr šie incidenti nav iebiedējuši varonīgās sievietes un viņas savu darbu latviešu valodas aizsargāšanā turpinājušas.

Rūtas Icakas un Ainas Briedes apbalvošana un attiecīgas preses relizes izsūtīšana bija iepriekš telefoniski saskaņota ar Valsts valodas centra vadītāju Agri Timušku. Līdzekļi naudas prēmijai veidojās no Latvijas Nacionālās frontes

(LNF), Latviešu partijas un Saeimas deputātu Arvida Ulmes, Aleksandra Kīršteina, Leopolda Ozoliņa ziedojumiem šim cēļam mērķim.

Uz pasākumu bija aicināti arī preses pārstāvji. Paziņojumā presei bija rakstīts: “Daudz kas tiek noklusēts tieši masu mediju apzinātas vai neapzinātas vienaldzības dēļ. Latviešu tauta un valsts valoda ir tik smagā situācijā kā vēl nekad. Tā saucamie integrējamie okupanti ir pierādījuši savu naidu pret latviešiem, no kā nav nobijušās ne Rūta Icaika, kura vēl aizvien strādā par valodas inspektori, ne Aina Briede, kura pilda darba pienākumus Jelgavas Domē.”

Acimredzot, šīs preses relizes dēļ uz A.Timušku Tieslietu ministrija, kuras pakļautībā atrodas Valsts valodas centrs, izdara spiedienu, pieprasot svinīgo apbalvošanu

atcelt, lai gan tieši Tieslietu ministrijas uzdevums būtu godināt savas drosmīgās darbinieces un aizstāvēt tiesiskumu. Valsts valodas centrs tikai biedēts, savukārt, pret Latvijas Nacionālo fronti izmantota čekas cienīga okšķeru metode. Proti, Tieslietu ministrijas Sabiedrisko lietu departamenta darbinieks Mārtiņš Ate, sevi nosaucot par Neatkarīgās Avīzes žurnālistu, zvanīja LNF priekšsēdētāja vietniecei Lienei Apinei. Viņš vēlējās uzzināt, vai nešķietot divaini, ka Valsts valodas centrs – valsts iestāde, kas gluži tāpat kā Naturalizācijas pārvalde atrodas Tieslietu ministrijas pakļautībā, ļauj tādai organizācijai kā Latvijas Nacionālā fronte savās telpās rīkot okupantu piekautu sieviešu apbalvošanu?

► 5. lpp.

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES PAZIŅOJUMS PAR 16.MARTU

2001.gada sākumā konkursa rīkotājs apgāds “Vieda” un tā dalībnieki parādīja godu latviešu brīvības cīnītājiem. Konkursa darbi par tēmu “Cīnītāji par Latvijas brīvību – latviešu nacionālie partizāni un leģionāri – varonības paraugs mūsdienai latviešu jaunatnei” ir publicēti par slaveno kļuvušajā grāmatā “Nevienam mēs Latviju nedodam”. Diemžēl, vērojot leģionārus, jākonstatē, ka viņu tagadējā darbība nevar būt varonības paraugs mūsdienai latviešu jaunatnei.

Latvijas Nacionālā fronte vērtē Latvijas Nacionālo karavīru biedrības aicinājumu 16.martā atturēties no gājiena, “lai neradītu nevajadzīgas provokācijas vai pārpratumus”, kā nožēlojamu, par kuru kritušie karavīri, kuri izlēja savas asinis cīņā pret lielskrieviskajiem vāciskajiem un nacistiem, no kauna zārķā apgriezto otrādi.

Mērķtiecīgi tiek radīts mīts, it kā NATO būtu kāda idiotu organizācija, kas nesaprot, ka nacionālie karavīri un leģionāri ir karujoši vienīgi latviešu tautas, nevis nacistu un komunistu interesēs.

Otrkārt, tiek radīts iespaids, ka drošības un valsts policijas ir domātas vienīgi, lai nepieļautu provokācijas pret okupantu kara veterāniem 9.maijā. Latviešus pret okupantu provokācijām 16.martā neesot jāsargā.

Iesakām mūsu nacionālajiem karavīriem un leģionāriem ņemt piemēru un būt tikpat brašiem un drosmīgiem, kādi ir okupantu kara veterāni, svinot 9.maiju. Kad viņi okupantu jeb mūsu tautas slepkavu armijas formās leņķi solīja uzvaras pieminekli, mūsu valsts un drošības policisti no pārbīla paliek aklī un neredz, kas notiek, bet politiķi kā “prusaki salien šķirbās”. Kaut arī visiem zināms, ka staigāt okupantu armijas formās ir aizliegts.

Lai gan ir jāatzīst, ka mūsu valsts varas attieksme pret 16.martu ir nožēlojama, tomēr vainīgi ir paši nacionālie karavīri un leģionāri, kuru pašcieņas un drosmes trūkums izraisa adekvātu varas attieksmi. Konfūcijs teica: “Parādi pašcieņu, tad citi tevi cienīs.” Tik tiešām - par ko cienīt glēvu cilvēku, kurš pats sevi neciena? Tieši šādu likumsakarīgu attieksmi parādīja valsts vara, izmetot nacionālos karavīrus no telpām Rīgā, Šķūņu ielā 15.

Ja iepriekšējos gados 16.martā mēs godinājām visus karavīrus un leģionārus, tad šogad godināsim tikai kritušo karavīru piemiņu. Dzīvi palikušie ar savu parādīto glēvumu to nav pelnījuši. Īpaši tāpēc, ka okupanti no Latvijas vēl nav aizbraukuši. Cīņa vēl nav galā, lai mēs varētu nodoties vārgulīgai vāvuļošanai. Mēs, jaunā Latvijas brīvības cīnītāju paaudze, godinām kritušos karavīrus, turpinot cīņu pret okupantiem, par Latvijas dekolonizāciju. Lai nevarīgā neitracē. Esam pārliecināti, ka kritušie varoņi būtu mūsu pusē.

Latvijas Nacionālā fronte neplāno 16.martā nekādus pasākumus, bet tās biedri izmantos savas elementārās cilvēktiesības nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa.

Aicinām Ministru prezidentu Eināru Repši un Iekšlietu ministru Māri Gulbi nepieļaut viņa pakļautībā esošās Drošības policijas provokācijas pret LNF biedriem un atbalstītājiem. Atgādinām, ka 2002.gada 16.martā no rīta pie savas mājas uz četrām stundām tika aizturēti LNF priekšsēdētājs Aivars Garda, kā arī tika izdarīts mēģinājums aizturēt LNF priekšsēdētāju un laikraksta “DDD” galvenās redaktors vietniece Lieni Apini. Lai to attaisnotu un aizstāvētu savu mūdienu godu, Drošības policija vēlāk safabriceja krimināllietu pret Aivaru Gardu. Drošības policijas darbība divainā kārtā atgādināja Valsts Drošības komitejas un padomju milicijas ārdiānos pie Brīvības pieminekļa 1987.gadā. Izsakām cerību un pārliecību, ka **jaunajos laikos** tas neatkārtosies.

LNF Stratēģijas padome
16.03.2003.

**Latviešu partija
aicina ziedot un atbalstīt
AIVARU GARDU
pret viņu safabricētajā
kriminālvajāšanā,
iemaksājot naudu
Aivara Gardas atbalsta fondā:
Latviešu partija
(Reg.Nr.90001396729)
Unibankas Rīdzenes nodaļa
Kods: UNLA LV2X
Konts: 50001598530
(ar norādi – Aivaram Gardam)**

Laikraksts **DDD** Reg.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2003
Tirāža 5 000 cena 0,20 apjoms 2 x A 2
Izdevējs: **LATVIJAS NATIONĀLĀ FRONTE** (Reg.Nr. LV 40008033014)
Norēķinu konts: Hipotēku un zemes banka;
Konts: LVL – 1000-054029-001; USD – 1000-054029-002
Galvenā redaktore: **Līga Muzikante**
Redaktors vietniece: **Liene Apine**
Pasta adrese: **Lubānas iela 6, dz.4, Rīga LV-1019**
Interneta adrese: **www.latvians.lv/nmln**
E-pasts: **lnf@inbox.lv**
Iespiests: SIA “Tipogrāfija Ogre”; Ogre, Brīvības ielā 31, LV 5001
Pasūtījums: Nr. 4/23 Ofsetiespiedums

PRET KO MĒS DRĪKSTAM BŪT TOLERANTI?

INTERVIJA AR LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES PRIEKŠSĒDĒTĀJU AIVARU GARDU

– Šogad 16.martā bija īpaši mierīgi, policija netrakoja. Kā jūs domājat, kāpēc?

– Jo vara ir pārliecināta, ka leģionāri ir salaukti. Tas tika darīts mērķtiecīgi vairākus gadus, soli pa solim. Tagad, kad viņu vadība kangariem un okupantiem “ēd no rokas”, viņi ir kļuvuši varai nevajadzīgi, jo vairs nav bīstami. “Timurietis” Raivis Dzintars nosoda mūsu paziņojumu par 16.martu, visi leģionāri neesot tādi kā Nikolajs Romanovskis. Piekritu, bet kur tad izpalika viņu gājienš? Kādreiz brašais leģionārs Visvaldis Lācis arī kļuvis, nenosoda leģionāru vadoņus – pielidējus varai. Viņš varēja pats noorganizēt gājienu, V.Lācis cilvēki ietu līdzī. Tātad negribēja? Tātad domā tāpat kā N.Romanovskis? Kur tad ir pārējo leģionāru protesta balsis? “Timurietis” rupors “LA” arī sāk “pūderēt” saviem lasītājiem smadzenes, it kā leģionāru gājiens esot izrādīšanās. Vismaz līdz 1995.gadam nebija izrādīšanās, tagad tā par tādu kļuvusi. “Lauku Avīzei” ieteiktu negraut savu autoritāti latviešu lasītāju vidū, nekļūt par latviešu svētās gara uguns dzēsēju.

– 16.martā piedalījāties arī akcijā pret karu Irākā, kas vienlaikus notika 130 valstīs...

– Mēs atbalstījām akcijas rīkotājus – Aivaru Borovkovu un Ēriku Stendzenieku, māksliniekus, kas tur piedalījās – Ievu Akurateri, Kasparu Dimiteru, Rolandu Masalski, Gundaru Aboliņu un citus.

– Šajā sakarā gribu jums pajautāt par prezidentu, kura pēdējā laikā šausmīgi daudz melo un izceļas ar negudriem gājieniem. Piemēram, nesen viņa Panorāmā teica, ka Saeima esot atbalstījusi mūsu valsts iesaistīšanos karā pret Irāku. Izskatās, ka viņa pati ir bijusi arī ļoti sadomājusies par savu priekšlaicīgo atkārtoto ievēlēšanu.

– Laikrakstā “Diena” Lembergs, faktiski, ļoti precīzi pateica, ka dažam labam prātnīš ir aptumšojies. Izlasot Aleksandra Kiršteina rakstu Apollos portālā, atliek domāt, ka Lembergs savu izteicienu ir adresējis pašai prezidentei. Kiršteins izsakās, ka tas ir pašas prezidentes izdomājums – ātrāk atkal sevi ievēlēt. Un mēs jau redzējām, kā viņa rāvas pie varas. Viņa tā ir iekodusies varas pirāgā, un tas ir tik garšīgs, ka viņai gribējās ātrāk iekosties otrreiz.

– Bet viņai vienalga ir augsti reitingi.

– Ja nemaldos, Vilis Krištopāns, lai arī nav mūsu politiskais domubiedrs, pareizi teica, ka mūsu valstī prezidentam ir nolemti augsti reitingi, jo viņa darbība ir tendēta tikai uz “pozitīvo”. Visu negatīvo un grūto izdara Ministru prezidents – viņš atbild par ekonomiku. Valsts prezidente ne par ko neatbild, un tādēļ jo īpaši viņai vajadzēja sev sekot un mēģināt neizgāzties. Bet tas prezidentei galīgi nesanāk – kā paver muti, tā pasaka kādu mulķību. Mēs jau zinām ļoti daudz mulķību, ko viņa ir plāpājusi, kaut vai par dzīvēm auzu laukos, kas zemniekiem esot jāvairo glu-

ži kā Hruščova laikā kukurūza. Tagad varētu teikt: Vairas Viķes-Freibergas auzas un dzērves.

– Bet prezidente tiek salīdzināta ar Vaclavu Havēlu. Kāda ir šī atšķirība?

– Šis salīdzinājums ir pilnīgi nevietā, jo Vaclavs Havēls ir nesalīdzināmi lielāka personība. To atzīst daudzi. Viņš spēja būt disidents un nostāties pret toreizējo varu, viņš bija drosmīgs. Mūsu prezidentei šīs īpašības pietrūkst. Viņai pietrūkst drosmes nostāties savas tautas pusē. Ja mēs iztēlojamies tādu neieedomājumu situāciju, ka kāds, piemēram, Krievijas prezidents, darītu tāpat kā dara Vaira Viķe-Freiberga – stājoties amatā, kā pašu pirmo darbu uzskatītu okupantu valodas mācīšanos. Iedomāsimies Staļinu tajā brīdī, kad Hitlers pārgāja robežu un iebruka PSRS, paziņojam: “Es tūlīt sēžos pie grāmatām un mācos vācu valodu.” Tagad, kad mēs dzīvojam vēl aizvien okupētā, kolonizētā valstī, prezidente mācās okupantu valodu. Protams, es gribu uzsvērt, ka ne jau valoda ir vainīga. Valoda ir skaista, bet vainīgi ir okupanti, kas pazemo krievu valodu. Ne jau mēs šo valodu pazemojam, nosaucot par okupantu valodu. Mums tā ir okupantu valoda, jo okupanti šeit atrodas. Tieši viņi to padara par okupantu valodu.

– Tieši prezidente ierosināja, ka deputātu kandidātiem nav jāzina latviešu valoda augstākajā līmenī.

– Jā, arī to viņa ierosināja. Visu viņa dara, kaitējot latviešu tautai. Prezidente ar saviem pakalpojumiem iepotē mulķos iespaidu, ka viņa ir milzīgi gudra, ka gudrāks nav.

– Jūs uztiektās domas ir radikālas, kuras nosoda daudzi inteligenti. Viņi skandē tikai vienu: “Ir jābūt tolerantam pret apkārtējiem.” Bet kas ir tolerance?

– Tolerance ir iecietība. Tik tiešām mums tagad nemitīgi uzspiež viedokli, ka cilvēkiem ir jābūt vienmēr tolerantam – vienmēr, visur un pret visu. Tiek norādīts, ka Evāņģēlijs uzsverot, ka arī Jēzus ir bijis tolerantants pret visu un visiem. Tolerance ir pieļaujama pret kaut ko labu, bet vēl nepilnīgu. Pret ļaunumu un ļaunu parādību nekāda tolerance nav pieļaujama. Pret ļaunu cilvēku pieļaujama tolerance, ja viņš pārtrauc savu ļauno darbību un cenšas laboties. Tad mums jābūt pret viņu iecietīgiem, kamēr viņš kļūst aizvien labāks. Bet nekādā gadījumā mēs nevaram būt iecietīgi pret to, kurš turpina savu noziedzīgo vai pretdabisko darbību. Šeit, protams, rodas jautājums, vai mums ir jābūt tolerantam pret homoseksualismu. Protams, nē, jo tā ir pretdabiska, Dievam netikama parādība. Mēs nedrīkstam pret to būt tolerantā. Vai mums ir jābūt tolerantam pret homoseksualitāti? Tikai pret tiem ir jāizrāda sapratne, iecietība, kuri grib tikt vaļā no savas izvirtības, no savas pretdabiskās

tieksmes. Un to mēs esam daudzreiz pauduši. Nekādā gadījumā mēs nedrīkstam būt tolerantā pret tādiem, kas to piekopj un vēl mēģina sabiedrībai iestāstīt, ka tā ir normāla parādība. Tie ir ļoti bīstami cilvēki, patiešām sātanisti. Mums ir iestāstīts, ka sātanisti ir vienmēr vai nu līdzīgi vampīriem ar ilknēm, kādus mēs redzam šausmu filmās, vai nu tādi, kas, kādā istabā uzlikuši Sātana attēlu, aizdeguši svečītes, taisa melnās masas un rituālus. Sātanisks ir tas, kas ir pretdabisks, jo Sātans sākotnēji bija Gaismas

Aivars Garda pie Brīvības pieminekļa 16.martā dod autogrāfus drosmīgajiem leģionāriem.

Engelis, kurš vēlāk sacēlās pret Dievu. Lai eruditie neļēgas savā tumsonībā smejas, bet tā diemžēl ir tragiska patiesība, kas apstiprināta “Slepenajā Doktrīnā” un Dzīvajā Ētikā. Sākumā viņš bija Dieva uzdevuma Izpildītājs, Kalps, bet tad viņš sacēlās pret savu Kungu un sāka atbalstīt visas lietas, kas ir pretējas Dievam. Tātad visa pretdabiskā tēvs, tāpat kā melu tēvs, ir Sātans. Tāpēc visus, kas apzināti un arī neapzināti propagandē sliktas lietas, pasniedzot pretdabisku kā normālu parādību, mēs varam saukt par sātanistiem. Jēzus un arī Jaunā Mācība aicina visus stingri nostāties Taisnīguma jeb Dieva pusē, jeb visa dabiskā pusē un drosmīgi par to cīnīties.

– Bet ir cilvēki, kuriem nepatīk termins “cīnīties”. Viņi to saista pat ar militāru terminoloģiju. Vai jūs varat pateikt, kas tad ir cīņa?

– Jāsaka, ka tie ir divaini cilvēki, jo faktiski viņi paši katru dienu cīnās. Pat bērns, kurš neprot vēl rāpot, cīnās ar sevi, lai drīzāk to iemācītos; tas, kurš nemāk staigāt, cīnās, lai to iemācītos. Jebkurš bērns, kurš iet skolā cīnās ar sevi, lai apgūtu mācību vielu. Tā ir garīgā cīņa. Šajā gadījumā tā nav militāra cīņa. Reizēm, un diemžēl bieži, ir nepieciešams iesaistīties arī militārā cīņā, lai aizstāvētu savu dzimteni. Bet manis raksturotajā gadījumā, lai cīnītos ar ļaunām parādībām, ieroči nav vajadzīgi. Vajag tikai garā stingri nostāties, radīt sabiedrisko domu – ļoti neiecietīgu pret ļaunām, pretdabiskām parādībām. Mēs nekādā gadījumā nedrīkstam būt tolerantā arī pret netaisnību, lai kā tā izpaustos. Mums obligāti ir jācenšas atjaunot taisnīgumu!

– Logisks ir jautājums: vai mums ir jābūt tolerantā pret pašreizējo stāvokli Latvijā?

– Latvija faktiski ir kolonizēta. Mums vēl nav atdota Abrene, tātad Latvija ir arī oku-

pēta. Mums iestāsta, ka pareizi esot šo jautājumu vairs necilāt, jo nevajagot saasināt attiecības. Nē, tas nav pareizi un taisnīgi! Taisnīgums prasa, lai tas tiktu atjaunots, ja tas ir sagrauts. Patreiz mēs dzīvojam antikrista valstī, kurā valda netaisnīgi un pretdabiski sabiedriskie uzskati. Mums pret tiem ir jācīnās. Kāds var jautāt, vai mums ir jābūt tolerantā pret okupantiem? Mums ir jābūt iecietīgiem tad, ja viņi dodas mājup, ja viņi to grib darīt. Ja viņi negrib, mums nav jābūt pret viņiem tolerantā. Protams, tas

nenozīmē, ka mums viņi uzreiz ir jāsit vai jānošauj. Mūsu uzdevums un pienākums ir katru dienu viņiem radīt diskomfortu Latvijā, atgādinot, ka tā nav viņu zeme, ka viņiem ir jābrauc prom. Jāpārstāj maksāt okupantiem pensijas, uzturēt to skolas utt. Nav jābaidās no konfliktiem, jo tie radīsies vienalga, atjaunojot taisnīgumu. Tomēr okupantiem ir jāaizbrauc. Šajā jautājumā latviešiem ir jābūt ļoti stingriem! Citādi mūsu tautu gaida nāve.

Līdzīgs ir jautājums par to, vai mums ir jābūt tolerantā pret kangariem? Protams, ka nē. Lielāka pārkāpuma par savas tautas un zemes nodevību nav. Mēs nekādā gadījumā nedrīkstam būt pret viņiem iecietīgi. Kangari ir jāapkaroti, jānosoda uz katra stūra. Jārada tāda sabiedriskā doma, lai tautas nodevēji justos tik slikti, it kā viņiem nebūtu gaisa, ko elpot. Sabiedrības domai ir jābūt tik spēcīgai, lai tā spētu šos necienīgos kangarus padarīt par normāliem cilvēkiem.

– Tauta, esot tolerantā pret savu valdību un neprasot no tās taisnīgu rīcību, faktiski ir tolerantā pret ļaunumu.

– Jā, mēs nedrīkstam būt tolerantā pret šo valsts varu. Tā ir obligāti jāpadzen, citādi tauta kļūst līdzvainīga savas valdības rīcībā. Tas ir gluži tāpat kā, piemēram, krievu tauta ir līdzvainīga savas valdības uzturētajam karam Čečenijā. Ļoti daudzi Krievijā ir pret karu Čečenijā, bet tā kā viņi vēl nav padzinuši savu valdību, viņi ir līdzvainīgi. Tāpat kā amerikāņi būs līdzvainīgi, ja Bušs karos Irākā.

– Kādā televīzijas raidījuma interaktīvajā aptaujā tika uzdots jautājums, vai vajadzētu Latvijā atjaunot nāves sodu. Pārsteidzoši, bet gandrīz 70% no aptaujas dalībniekiem bija par šāda soda atjaunošanu. Vai tas liecina par sabiedrības nežēlību?

– Par nežēlību tas neliecina. Tas liecina par to, ka sabiedrība prasa taisnīgu atmaksu. Taisnīgas atmaksas pieprasīšana nav atbilde. Lai tā būtu atbilde, ir vajadzīga ļaunas jūtas, piemēram, naida pret cilvēku – pārinodarītāju. Ja taisnīgas atmaksas pieprasīšanas pamatā ir taisnīgums, tā ir atbilstama. Saistībā ar jautājumu par nāves sodu tiek mēģināts cilvēkiem sagrozīt galvu, iestāstot, ka valsts tādā

veidā atriebjas noziedzniekam. Nē, valsts neatriebjas, jo juristus un Saeimas deputātus nevada atriebības jūtas tad, kad tiek sagatavots un pieņemts likums par nāves sodu, viņi tikai nosaka noteikumus. Cilvēks zina “spēles noteikumus” – ja viņš nogalinās otru, arī viņš pats tiks nogalināts. Tas ir normāli un taisnīgi. Arī brīdī, kad slepkava tiek notiesāts, valsts neatriebjas. Ja kāds upura paziņa jūt ļaunu prieku par to, tā jau ir cita lieta, bet valsts neatriebjas.

– **Un atkal jārunā par cilvēktiesību speciālistu centieniem iestāstīt, ka mums nav tiesības pieprasīt nāves soda atjaunošanu.**

– Sabiedrība tagad nav spējīga uzturēt tik daudz noziedzniekus. Nākotnē, tas ir teikts arī Dzīvās Ētikas Mācībā, nāves sods tiks atcelts, jo mums būs dažādas labas iespējas ietekmēt noziedzniekus. Bet tagad mēs neesam spējīgi, pirmkārt, uzturēt tik lielu noziedznieku skaitu – faktiski sanāk, ka valsts uz vienu noziedznieku tērē vairāk kā uz pensionāru. Noziedznieku uzturēšanai tērē 3 latus dienā. 100 latu lielas pensijas ir reti kuram pensionāram, parasti ir 50 latu, tā tad noziedznieks tiek uzturēts divas reizes labāk. Otrkārt, ir tik bīstami noziegumi, piemēram, narkotiku izplatīšana, par kuriem vajadzētu nāves sodu piespriest ātri. Ja ir daudz pierādījumu, policijas uzskaitē kā sen meklēts narkodileris, noziedzniekam nepieciešama paātrinātā tiesa un – nāves sods. Lai citi atturas no šī drausmīgā nozieguma! Protams, nāves sodu nevar piespriest tādām, kurš piekerts pirmoreiz, bez pierādījumiem, ka viņš ir narkodileris. Citādi šādi varētu izrēķināties ar cilvēkiem.

– **Pēc piedalīšanās pretkara akcijā Doma laukumā radās pārdomas, kādēļ cilvēki ir gatavi cīnīties pret netaisnību Irākā, bet neredz un nav gatavi aizstāvēt savu latviešu tautu pret netaisnību? Kādēļ viņi redz netaisnību tātumā, bet notiekošo savā degungalā izliekas neredzam?**

– Iestāties par taisnību šeit ir grūtāk. Ja pasaulē par Latvijas dekolonizāciju būtu iestājušies tik daudz cilvēku, cik iestājas pret karu Irākā (demonstrācijās vien visā pasaulē piedalījās 10 miljoni), ja mēs

būtu redzējuši demonstrācijas Amerikā, Kanādā un Austrālijā par Latvijas dekolonizāciju, tad es galvoju, ka šie paši cilvēki būtu par Latvijas dekolonizāciju, ir nelietīgi. To apgalvot ir tas pats, kas paziņot, ka nohipnotizēts cilvēks, kuram hipnotiskā stāvoklī dod sinepes un saka, ka tas ir medus, nemaz īstu medu negrib, ka viņam pietiek ar sinepēm. Es neticu, ka Visvaldis Lācis nesaprot, ka tauta ir nohipnotizēta un apmānīta. Nevar prasīt no visas tautas tādu varonību un drosmi, kāda ir, piemēram, daudziem LNF atbalstītājiem. Bet esmu pilnīgi pār-

“Kangari ir jāapkaro, jānosoda uz kara stūra. Jārada tāda sabiedriskā doma, lai tautas nodevēji justos tik slikti, it kā viņiem nebūtu gaisa, ko elpot.”

liecināts, ka tad, ja valsts vara mainītos un katru dienu masu medijos, gluži pretēji šā brīža stāstītajam, ka “sinepes ir medus”, dotu tautai īstu medu un teiktu, ka tas ir medus, vārdu sakot, stāstītu patiesību, ka dekolonizācija ir nepieciešama, ka jāatgūst Abrene utt., ka jādara tas mierniekiem līdzekļiem, tajā pašā laikā esot gataviem savu dzimteni aizstāvēt ar ieroču spēku, tad es garantēju, ka divu nedēļu laikā visa tauta gribētu dekolonizāciju. Viņa jau to grib, tikai nav drosmes pateikt. Tas, ko saka Raivis Dzintars, ir demagoģija. Vēl viņš saka, ka LNF diskreditē savu ideju, runājot par pidarolesbazoriem pederastiem un lesbietēm. Kas tur smieklīgs? Tā teikt var tikai kāds snobs, kas grib patikt visiem – gan varai, gan pūlim. Taisnās zarnas operatoriem pidarolesbazorjos ir istā vieta tāpat kā sunim uz paklājiņa priekšnamā.

– **No “timurieša” Dzintara izskanēja vēl tāds “arguments”, ka LNF, stāstot, ka visi latvieši grib dekolonizāciju, panāk pretējo efektu. Šādi runājot, mobilizēti tiekot tieši okupanti, nevis latvieši.**

– Bet lai tad viņš pastāsta, kā to var izdarīt savādāk. Dabiski, mobilizējot latviešus, arī pretinieks mobilizēsies. Kā tad mēs varam slepeni mobilizēt latviešus? To varam izdarīt tikai atklāti. Un latvieši mums ir obligāti jāmobilizē. Ja mēs nekļūsim drosmīgi, mēs neesam pelnījuši brīvību, mēs neesam pelnījuši dekolonizāciju. Mums ir jāpārvar šīs bailes. Protams, ka vienkāršai tautai – pensionāriem, skolotājiem un citiem –

šīs bailes būtu vienkārši pārvarēt tad, ja vara to gribētu. Bet tā kā vara ir pret un brīvības cīnītāji nemitīgi tiek diskreditēti, tad tauta baidās. Es aicinātu visus cilvēkus izprast vienu lietu, ka nostāties taisnīguma pusē vienmēr un visos laikos ir bijis visgrūtāk. Lai to izdarītu ir vajadzīga vislielākā drosmē, jo, tā kā mēs dzīvojam antikrista sabiedrībā, visa sabiedriskā doma saceljas pret. Tiklīdz kā kāds vēlas atjaunot taisnīgumu un nostāties Kristus pusē, tā uzreiz visa antikrista sabiedrība ir pret. Tas šķiet briesmīgi, jo mietpilsoni uztrauc, ko teiks citi cilvēki. Bet tam ir jātiek pāri.

Kāda daļa gar to, ko teiks cilvēki, ja tu dari labus un taisnīgus darbus? Lai viņi saka, ko grib! Ja darīsi kaut ko sliktu, tad gan ir jādomā, ko cilvēki par to teiks. **Bet, ja tu dari labu un cilvēki saka par tevi sliktu, tad esi uz pareizā ceļa.** Tā ir formula.

– **Jūs sakāt, ka jābūt drosmīgam, veicot labus darbus, bet ja tādēļ paliekat viens pats? Kāds no tā labums?**

– Tad rodas dilemma – vai nu būt vienam pašam un darīt taisnīgus darbus; vai arī, lai nepaliktu viens, rīkoties netaisnīgi. Katrs lai izvēlas pats! Pirmajā gadījumā cilvēks garīgi attīstās; otrajā – degradējas.

– **Bet cilvēki saka, ka viens jau nav cīnītājs...**

– Vienam ir grūti uzvarēt, bet arī viens ir cīnītājs. Kristus jau arī praktiski bija viens. Kas tur viņu atbalstīja? Skolnieki – nepietiekami. Mēs taču zinām, ka pat Viņa labākais skolnieks Pēteris Viņu trīs reizes noliedza. Kristus bija viens, bet ko izcīnīja? Viņš radīja veselu reliģisku kustību. Tādējādi arī viens ir cīnītājs. Jā, Kristus fiziski gāja bojā, bet Viņš pie krusta mira kā Svētvaronis. Kristus pats par sevi teica: ko nozīmē grauds, ja viņš neaiziet bojā? Bet, ja viņš aiziet bojā, rodas vārpa. Grauds sevi upurē, lai rastos vārpa ar daudziem tādīem pašiem zelta graudiem. Protams, ka labāk palikt vienam, nekā darīt sliktus darbus. Tas taču ir katram skaidrs! Kristus jau arī mietpilsoņu acīs palika kā zaudētājs, ja jau, pēc viņu domām, nespēja sevi izglābt, bet vai Viņu interesēja šo muļķu domas? Kristus ir Augstākais Ideāls, uz kuru katram ir jātiecas. ❖

Pierakstīja
Līga MUZIKANTE

16. MARTS VENTSPILĪ

Juris OZOLIŅŠ

Ļoti gribēju aizbraukt uz Lesteni, lai piedalītos latviešu leģiona 60. gadadienas pasākumos, tomēr apstākļi to neļāva. Tādēļ kopā ar septiņiem LNF aktivistiem, piedalījos leģionāru atceres brīdī Ventspilī pie “Baltā krusta”, kur pulcējās ap 30 dalībnieku – aizsargi, zemessargi, leģionāri un LNF atbalstītāji.

Ļoti labi runāja mūsu zemessargs un aizsargs Jānis Ziverts, sniedzot nelielu informāciju par leģiona vēsturi un pieskaroties tēmai, kas īsti ir latviešu leģionāri un kāpēc no viņiem vēl šodien baidās tie, kam pret Latvijas valsti sirdsapziņa nav tīra. Jānis Strūģis Aizsargu Organizācijas vārdā nolika ziedus, pieminot leģionārus. Ziedus noliekot, runāja arī Latvijas Nacionālās frontes Ventspils grupas aktiviste Steidzīte Freiberga, atgādinādama par Latvijas dekolonizācijas nepieciešamību. Viņa teica: “Atceroties leģionārus, mēs nedrīkstam ignorēt to, kas patlaban notiek Latvijā. Mūsu zemi joprojām brādā okupanti, un straujā tempā notiek to integrācija mūsu tautā, kura jau tā pati savā zemē ir gandrīz vai minoritāte. Tas viss ir tieši tas, pret ko cīnījās mūsu leģionāri. Ja pieļausim šo noziedzību pret mūsu tautu, un ar zīda cimdiem turpināsim pieiet okupantiem, atklāti un droši nepieprasot deokupāciju un dekolonizāciju, tad nav ko nākt uz šejieni zaimot mūsu brīvības cīnītājus.”

Gribēdams viņu papildināt, izgāju priekšā, lai pateiktu par iespēju iegādāties LNF avīzi, kurā ir atmaskota televīzijā un citos laikrakstos sniegtā dezinformācija un meli par LNF, nacionālpatriotiem un leģionāriem. Bet atradās kāds, kurš leģionāru vārdā man parādīja “durvis” – lai neaģitējot. Man neļāva pateikt pat to, ka esmu atnācis godināt sava tēva, divu brāļu un mātes trīs brāļu piemiņu, kuri visi bija brīvās Latvijas vīrsnieki un leģionāri un atdeva dzīvības Kurzemes cietoksnī pret sarkanās armijas pārspēku – divi no viņiem apbalvoti par sevišķu varonību.

Jā, skumji, ka mūsu nacionālie karavīri un dzīvi palikušie leģionāri ir tādi glēvuļi un liekuļi. Ir jākaunas, pieminot tos, kuri nolika savas galvas par Dzimteni. ❖

SESTDIENAS SARUNA

Liene APINE

Prezidente un valsts vadītāji, deputāti un dažāda ranga ierēdņi, acimredzot šauboties par cilvēku prāta spējām, regulāri atgādina, ka Latvija ir demokrātiska valsts, kura pēdējo gadu laikā veikusi milzīgu progress soli, lai būtu cienīga piederēt Rietumu demokrātijas pasaulei. Dažādi vietējas un starptautiskas nozīmes “*eksperti*” nenoguruši dod rekomendācijas visdažādākajos jautājumos. Vienkāršiem cilvēkiem radies iespaids, ka nekas nevar notikt bez *ekspertu* ziņas un vērtējuma. Diemžēl vairumā gadījumu dotie padomi un rekomendācijas ir vērstas uz kāda cita, tikai ne latviešu tautas dzīves uzlabojumiem.

Šoreiz uz sarunu aicinājam **JĀNI IKSTENU**, politologu, Vidzemes augstskolas asociēto profesoru, sabiedrībā pazīstamu politiskās situācijas vērtētāju.

– **Kādā politiskā iekārtā mēs dzīvojam?**

– Pirmais Satversmes pants saka, ka Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika. Mēs, protams, varam strīdēties par to, cik lielā mērā Latvijā esošais režims ir demokrātisks no saturiskā viedokļa, bet no formas viedokļa īpašu iebildumu nav.

– **Demokrātija, taču nozīmē tautas vara...**

– Tas ir tīri etimoloģiski.

– **Kā jūs komentētu tā saucamās Rietumu demokrātijas nesēja, “eksperta” Nila Muižnieka izteikumu Latvijas Televīzijā par Latvijas Nacionālo fronti: “Mēs par viņiem runāsim, bet viņiem runāt neļausim...”? Vai tā ir demokrātija?**

– Uzskatu, ka šis teiciens nav bijis visai veiksmīgs un man nav tur īpaši ko komentēt. Ja valdība izvēlas jūs ignorēt, tad tāda ir viņu izvēle.

– **Vērojot Latvijas masu mediju darbību, rodas pārlicība, ka tie ir valsts politikas angažēti. Padomju laikā drikstēja kritizēt atsevišķas nejēdzības, amatpersonas, bet nekādā gadījumā ne režimu kopumā. Tagad būtībā situācija ir tāda pati.**

– Tad jūs pietiekami uzmanīgi nelasiet laikrakstus. Gandrīz katru nedēļu parādās kāds kritisks raksts.

– **Kurās avīzēs?**

– Visās.

– **Tad kādēļ valstī nekas nemainās?**

– Es nevaru pateikt, kādēļ nemainās.

– **Kurš to var pateikt?**

– Es arī nezinu, kurš var pateikt, kādēļ nekas nemainās. Tas acimredzot ir jautājums politiķiem – kādēļ viņi neko nemaina? Pieļauju, ka tas ir tādēļ, ka viņiem nav reālas konkurences. Viņi ir pārāk pārliecināti par sevi, savām pozīcijām un līdz ar to nesapringst. Tas ir tiešā saistībā ar to, kā sabiedrība attiecas pret valsti notiekošo un cilvēkiem, kas šos procesus vada. Man vispār liekas smieklīgi, ka pie pilnīgi visa, pirmkārt, tiek vainota prese un, otrkārt, politiķi. Bet sabiedrība ir tā labā, kurai tur muti ciet.

– **Kā, jūsuprāt, varētu mainīt sabiedrības vienaldzīgo attieksmi pret valsti notiekošo?**

► 5. lpp.

DAUGAVPILĪ APKARO HOMOSEKSUĀLISMU

Liene APINE

Daugavpils laikraksta “Mūsu Avīze” (“Naša Gazeta”) publikācijas “Šoks – mūsu izpratnē, jeb *PORNO* Daugavpils puīšu izpildījumā” preambulā rakstīts: “... pretīga fotogrālija, kurā mūsu vietējie jaunie “ērzeļi” nododas milas izpriecām vispikantākajās pozās... Vispār, nežēlīgs porno un vieni vienīgi “homīši”... Kāds ar izbrīnu un pieaugošu nelaumu fotogrāfijās atpazīst savus paziņas, darba kolēģus, klasesbiedrus, kāds šausmās fotogrāfijās saziņē labākās draudzenes vīru... Juristi, policisti, sportiski, bārmeņi... “Atpazīšanas” procesu nomaina šoks – pat visattīstītākie iztēles “mehānismi” nepaļidzēs saprast, kā mūsu cilvēki varēja nonākt līdz tādai izvīrtībai.”

Tā ir veselīga un normāla reakcija pret homoseksuālismu un tiem, kas to piekopj. Lai gan

nav vēl tāda likuma, kas ļautu izvīrtuljus tiesāt un izolēt no apkārtējās sabiedrības, vismaz daugavpīliešu reakcija un attieksme pret porno fotogrāfijās atpazītajiem puīšiem ir viennozīmīga – publisks nosodījums un nicinājums. Diemžēl Latvija pārāk ātri pārņēmusi izvīrtušās rietumu sabiedrības tradīcijas, kurās homoseksuālisms tiek uzskatīts par normu. Tādēļ diez vai varam cerēt, ka, atsaucoties uz sabiedrības attieksmi, šie “ērzeļi” tiks tiesāti, kā tas notiktu Ēģiptē. Arī tur nav likuma, kas atzītu homoseksu-

Daugavpils radio
“Daugava”

ālismu par kriminālnoziegumu, bet sabiedrības morāles līmenis ir tik augsts un veselīgas tradīcijas tik stipras, ka taisnās zarnas operatori tik un tā sēž uz notiesāto sola.

Kamēr Latvijas likumdevēji un tiesībsargājošās instances izliekas nesaprotam, ka ho-

moseksuālisms degradē mūsu sabiedrību, vienkāršie cilvēki neklusē, bet atklāti parāda savu attieksmi pret šo izvīrtību. Latvijas Nacionālā fronte jau sen uzsākusi cīņu pret homoseksuālisma propagandu, saņemot attiecīgas represijas. Tagad šai cīņai pievienojusies arī Daugavpils radio

“Daugava”, laikraksts “Mūsu Avīze” un Daugavpils Universitātes studenti. Tieši Daugavpils Universitātes aktīvākie studenti uzaicināja Aivaru Gardu 5.martā uz tikšanos, lai dzirdētu viņa domas par tēmu “Homoseksuālisms un pederastija jaunatnes vidū”.

► 4. lpp.

DAUGAVPILĪ APKARO HOMOSEKSUĀLISMU

3. lpp.

Aivars Garda pieņēma šo uzaicinājumu, un interesentu, kuri vēlējās dzirdēt viņa teikto, bija daudz. Iespēju tikties un parunāties ar Aivaru Gardu, pēc kura iniciatīvas tapa grāmata “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts” (laikrakstā “Veski” tā tika nodēvēta par *nemirstīgu* – bezsmertnaja), izmantoja arī Daugavpils radio “Daugava”. Mainot raidījumu programmu, gandrīz stundu tiešajā ēterā izskanēja raidījums, kurā piedalījās Aivars Garda. Iespēju jautāt par šo tēmu izmantoja gan žurnālists radio studijā, gan daugavpilieši, zvanot uz radio studiju.

Jautājumi bija visdažādākie, bet raidījuma ievirze, protams, viena – vērst klausītāju uzmanību uz homoseksuālismu kā pret dabisku un izvirtīgu parādību. Atšķirībā no Latvijas radio dzirdētajām pārraidēm par homoseksuālismu, šī raidījuma vadītāja un klausītāju attieksme pret homoseksuālismu bija nepārprotami negatīva – tātad pareiza. Lai gan Daugavpils radio klausās pārsvarā krieviski runājoša auditorija, Aivara Gardas, kuru tur galvenokārt pazīst kā LNF priekšsēdētāju un cīnītāju par Latvijas dekolonizāciju, teiktais guva atsaucību. Nepatika pret domu, ka būs jāaizbrauc no Latvijas, neatturēja daugavpiliešus piekrist, ka dibens ir domāts sēdēšanai un vēl kaut kam, bet tikai ne tam, kam to izmanto taisnās zarnas operatori.

Interesanti, ka radio raidījuma vadītāju un klātesošo laikraksta “Mūsu Avīze” žurnālisti interesēja jautājums, vai Radio un avīzi nemēģinās kaut kādā veidā ietekmēt pēc tādas atklātas vērsšanās pret zilo mafiju, kas iekļuvusi visās valsts un biznesa struktūrās? Šis jautājums ir pamatots, jo, spriežot pēc LNF pieredzes, lai gan pederastu ir procentuāli mazāk kā normālo cilvēku, viņu ietekme uz sabiedrībā notiekošajiem procesiem ir milzīga. Viņi darīs visu, lai nepieļautu, ka kāds izjauc viņu ērto dzīvi. Tikai tadēļ jau arī tika ierosināta krimināllieta pret Aivaru Gardu par to, ka viņš grāmatas “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts” priekšvārdā it kā apvaino Dz.Kolātu, nosaucot viņu par pederastu aizstāvi (varētu padomāt, ka Kolāts tāds nav...).

Sajā sakarā, nedaudz atkāpjoties no Aivara Gardas viesošanās Daugavpilī, jāpastāsta, ka TV5 raidījumā “Ideja Online” Cilvēktiesību biroja juriste Inese Bikseniece atzina, ka, lai gan Cilvēktiesību birojā bija vairākas prasības sodīt Aivaru Gardu par vērsšanos pret homoseksuālismu, tāda likuma nav, kas ļautu viņu par to tiesāt. Tomēr grāmatas priekšvārdā izteikto viedokli par Dz.Kolātu varēja kvalificēt kā cieņas un goda aizskārumu, par ko tad arī tika uzsākta Aivara Gardas kriminālvajāšana. Un vēl kāds mēģina pārliecināt, ka izvirtītajai apsūdzībai par Dz.Kolātu it kā cieņas un goda aizskaršanu nav nekā kopīga ar Aivara Gardas vērsšanos pret homoseksuālismu...

Daugavpils Universitātē Aivars Garda patiešām bija gaidīts. Viņu uzņēma laipni un ar cieņu. Auditorijā, kurā notika tikšanās, bija pilna, un studenti ar interesi noklausījās LNF priekšsēdētāja un izdevēja Aivara Gardas priekšlasījumu par homoseksuālisma kaitīgumu, uzsverot, ka veselīgas sabiedrības attieksmei pret šo izvirtīgo tieksmi jābūt atklāti noliedzošai. Vairākkārt tika uzsverts, ka homoseksuālisms ir apziņas degenerēšanās, kas izplatās ar propagandas palīdzību, tādēļ ļoti svarīgi, ka valsts vadītāji, ārsti, psihologi, masu mediji nevis “potē” cilvēkiem, ka pederastija ir normāla un visnotaļ atbalstāma parādība, bet gan klaji nosoda to, vērsoties pret ikvienu, kurš mēģina publiski sludināt pretejo.

Klātesošie studenti bija sagatavojuši jautājumus – galvenokārt par homoseksuālismu, par tā rašanās iemesliem, kā ar to cīnīties utt. Ar aplausiem tika uzklauts Aivara Gardas teiktais, ka Krimināllikumā jāatjauno pants, kas paredzēja tiesāt par pederastiju. Bija arī daži provokatoriski jautājumi, piemēram, vai nevajadzētu pederastus vienkārši nolaist leņķī pa Daugavu, uz ko LNF priekšsēdētājs atbildēja, ka tikai pārnēstā nozīmē.

Bija patīkami vērot, ka studenti un citi interesenti, kuri bija ieradušies uz tikšanos ar Aivaru Gardu, saprata, ka homoseksuālisms ir apkarojama parādība. Klātesošie piekrita, ka ikviens vesels cilvēks pienākums ir darīt visu, lai nepieļautu, ka tie, kuri izjūt pamatotu pretīgumu pret nenormāliību, kāda ir pederastija, sāktu šaubīties par savu izjūtu pareizumu. Vienkāršie cilvēki var darīt ļoti daudz, bet vēl vairāk varētu darīt cilvēki, kurus sabiedrība uzskata par autoritātēm, piemēram, valsts prezidents, ministri u.c. amatpersonas, un masu informācijas līdzekļi. Šajā sakarā jāizsaka atziņa Daugavpils radio un avīzei par drosmīgo uzdrīkstēšanos runāt par homoseksuālismu kā izvirtīgu tieksmi, kas rodas no izlaidības. Diemžēl nevar neizteikt lielu nosodījumu latviski rakstošajiem, rādošajiem un skanošajiem medijiem (ar dažiem izņēmumiem, piemēram, avīze “Vakara Ziņas”), kuri, verdziskā iztapībā paklausīgi pilda *eiropedofīlās* valsts varas pasūtījumu, slavīnot homoseksuālismu kā normālu parādību. Žēl, ka latvieši ļaujas šai nelietīgajai propagandai un skaļi neprotestē pret mērķtiecīgu savas tautas degenerēšanu. Seit nu gan latviešiem vajadzētu ņemt piemēru no krieviem Latvijā, kā aizstāvēt savu tautu, savus bērnus. ❖

Preses konference pēc tikšanās ar studentiem Daugavpils universitātē.

AR SEJU PRET TAUTU

1. lpp.

Šāds liktenis var sagaidīt arī Latviju. Ja šīs transnacionālās korporācijas tautas iedzīs stūrī, cilvēkiem vairs nebūs ko zaudēt. Visa zeme būs pārdota ārzemniekiem, pilsētās jau tagad valda popkultūra, spēļu nami, izklaides bizness, milzīgi “melnie” kvartāli. Tas arī būs pašmāju terorisma cēlonis – tie būs pēdējie latvieši, kas gribēs aizstāvēt un nostiprināt kaut elementāras savas tautas intereses...

– **Ko jūs domājat, lietojot vārdu terorists?**

– Tas ir cilvēks, kas iedzīts bezizejā. Terorisms ir tad, kad cilvēkiem ir atņemts viss, un radikālā metode ir kļuvusi par vienīgo veidu, kā saglabāt kaut kādu elementāru pašcieņu un tiesības. Tas ir ceļš, kad nav vairs cita ceļa.

– **Jūs runājat par demokratijas atjaunošanu Čēnijā. Arī latviešu tautas interešu aizstāvēšanai Saeimā ir vajadzīga šāda grupa. Latvieši praktiski ir tikai puse no Latvijā dzīvojošajiem, lielākajās pilsētās esam izteiktā mazākumā, mūsu galvaspilsētā Rīgā – aptuveni trešā daļa no visiem iedzīvotājiem. Pastāv atzinums, ka, ja tautas īpatsvars savā zemē ir zem 75% no kopējā iedzīvotāju skaita, tad tās pastāvēšana un attīstība ir apdraudētas. Tajā pat laikā arī starptautiskās cilvēktiesību normas paredz, ka, ja kādas pamatnācijas pastāvēšana ir apdraudēta, tad valdībai ir tiesības pieņemt likumus šīs apdraudētības novēršanai, kas atkāpjas no vispārējām cilvēktiesībām. Un tie nav vienīgie starptautiskie dokumenti, kas ir pilntiesīgi trumpji latviešu rokās!**

– Patiešām nebūtu slikti izveidot šādu grupu. Skaidrs, ka dati par dzimstību un nākotnes prognozes ir ārkārtīgi nopietnas. Ko Nils Muiznieks domā?

– **Nils Muiznieks atteicās runāt ar Latvijas Nacionālās frontes un laikraksta DDD pārstāvjiem.**

– Nu jā.. Ja nav spēja uz dialogu, tad arī panākumi ir vienpusēji. Tas kā bumerangs atgriežtiesies atpakaļ.

Ja visa pasaule aizstāv kukainīti, kas grasās izmirt, tad arī apdraudētai tautai ir vajadzīgs atbalsts.

– **Mēs varētu latviešus iekļaut izmirstošu sugu sarakstā?**

– Jā, jo cilvēks jau arī ir kā suga.

Es uzskatu, ka valdības ir Dieva dotas, atbilstoši katras tautas tā brīža ideāliem. Pēc neatkarības atgūšanas tika piedāvāti citi, mums svešie Rietumu ideāli. Pirmā reklāma, ko es tad ieraudzīju stacijas laukumā bija “*West is the taste*” jeb “*Rietumi ir garšīgi*”. Pēc šā principa tagad darbojas visi Rietumu universālveikali. Tūlīt pat cilvēkiem tika sludināta arī Eiropas Savienība, tās karogs pacelts, un visa “rūpe” bija virzīt mūs uz Eiropas lielveikalu! Tas bija jaunais ideāls, ko mums iesmērēja savu vietā. Un cilvēki, skatoties, kā “repši” mainās, piedzīvojot banku krīzes un visas pārējās nebūšanas, saprata, ka tiek arvien vairāk aplaupīti. Un visa šī “garšīgo Rietumu” kampaņa bija tik perfekti nostrādāta, ka

“ES ir patērētāju kultūra, kas pati sevi aprīs, tāpēc tās pastāvēšana ir neiespējama.”

jebkurš, kas iestājās pret to vai brīdināja par gaidāmajām sekām, tika uzskatīts par Maskavas agentu.

Visas atmodas un valstis uztur un virza ideāli. Tāpēc visi režīmi tik ļoti cenšas šos ideālus “izsmērēt”. Tiklīdz bija neatkarības ideāls, tā tauta cēlās un gāja kā spārnos...

Ar jau pirmajām Saeimām es redzēju, ka notiek arvien atklātāks valsts karš pret tautu. Šis karš izpaužas visu laiku, valstiskās intereses virzot visupirms, tajā pašā laikā tautas intereses atstājot kaut kur nebūtībā. Tai skaitā tiek aizmirstas vides, sociālās, bet galvenais – nacionālās intereses. Ja valdošā nomenklatūra gribēja kādu lietu izpostīt, tad postīja daļu tautas ideālu, piemēram, nepiešķirot valsts finansējumu, līdz beigās problēma pati no sevis iznīka. Valstiskajām interesēm it kā vajadzētu kalpot tautas interesēm, bet pamatā tās vienmēr ir bijušas pretējas.

Šķiet, ka tauta ir tik apmulsusi, ka labprātīgi sevi paverdzina. Šobrīd neviens nav jāsēdina ne vagonos, ne kaut kur jāsūta, - tā vietā visu izdara Rie-

ba! Arī komunisti ienākot sagrāva mūsu administratīvo infrastruktūru, jo tur vīri varēja “sačupoties” un pretoties. Ko dara valdība? Arī tagad apvieno pagastus – ar dažādiem dilektiem, tautas tērpiem, ticību! Šāda apvienošana nomaļos pagastus padara par vēl

lielāku nomali. Tādējādi padarot tos nevērtīgus, – tad atbrauc bagāti ārzemnieki un tos vienkārši nopērk. Mēs paši skrienam un izpārdodam savu zemi, kurai ir mērķtiecīgi noplicināta vērtība. Cilvēki gaida uz Eiropu, lai varētu ātrāk pārdot zemi, – un tā jau tiešām ir traģēdija! Faktiski tas ir mūsu nācījas gals, jo pārdot zemi ir tas pats, kas to okupēt.

– **Kas pie tā ir novedis?**

– Lai pārdotu zemi bija jāizdara viena vienīga lieta – zemniecība jāpadara par nerentablu. Tā tika panākts, ka zemnieks ar savu darbu Latvijā, kur nav mūžīgā vasara, nespēj pabarot ģimeni.

– **Ir neiedomājami, ka zemnieks laukos var ciest badu!**

– Jā! Skatoties pasaules mērogā, nabadzīgo skaits arvien pieaug. To cilvēku skaits, kas mirst badā, arvien pieaug! Tā ir statistika. Bet latviešu zemniekam, kurš gribētu strādāt, nav kur likt savu produkciju! Kas te īsti notiek ar šo globalizāciju? Kur ir jānonāk cilvēkiem, lai to saprastu? Tagad pieņemts runāt un domāt šodienīgā naudas pūka iespaidā! Man liekas, ka cilvēki ir nohipnotizēti. Tas ir desmitiem gadu perfekti organizētās tirgotāju kampaņas rezultāts, un latviešus kā šaha bandiniekus bīda, kur katram ērtāk.

Kā mums trūkst? Latvija ir viena no dižākajām mežu zemēm. Mums ir tāda mežu apsaimniekošanas sistēma, kāda nav nekur citur pasaulē. Tur nezina ne vēris, gāršas, dumbbrājus... Bet mums ir mežu zinoši cilvēki! Bet kas tika izdarīts? Uz pusi samazināja mežsargu skaitu un algas, nedod līdzekļus transportam, telefoniem un citām vajadzībām. Notiek ugunsgrēki, haoss, nekārtības, nelikumīgas izciršanas. Un paziņo, ka šis ārprāts ir kārtība! Un tad atbrauc kāds ārzemņu rads vai draugs, kas ar gādīgu roku palīdz. Rezultātā ierodas dažādas firmiņas, kas mūsu mežus ar liekliem zāģiem “saved kārtībā”.

Un tā varam ilgi runāt, kas ir un nav sakārtots, bet galvenais, ir jādabū atpakaļ ideāls, kādu mēs gribējām redzēt mūsu Latvijā. Piemēram, jūras

piekraste – kādu mēs to gribām redzēt? Vai tādu, kā Brazīlijā 500 kilometru garu viesnīcu, vai tomēr saglabāsim neskartu dabu ar priežu smaržu, saglabāsim piekrastes zvejniecību, mazās ostas – to, kā vairs nekur citur nav. Ar to mēs kļūtu pašpietiekoši. Ilg-

spējīgas attīstības viens no pirmajiem noteikumiem ir pašpietiekamība. Mums nav vajadzīgi viņu indīgie tomāti.

Man ir vīzija, kā zemnieki var dzīvot audzējot tīru pārtiku un radot mazos pārtikas pārstrādes uzņēmumus. Pasaulei trūkst ekoloģiski tīra pārtika, ko, savukārt, mēs varam nodrošināt ar savu vēl nesagandēto vidi. Mums vēl ir pēdējā iespēja, ir vēl cilvēki, kuri šo zemi mīl un saprot, un viņiem neko nevajag – tikai dodiet iespēju strādājot no savas maizes arī dzīvot.

Bet kas notiek tagad?.. Ja kāda tauta atstāj savas zemes un aiziet uz pilsētām, tas faktiski ir līdzvērtīgi mēra epidēmijai. Ja, braucot pa Latgali, desmitiem kilometru redzu tikai tumšus logus, es prasu cilvēkiem, vai šeit ir plosījies mēris. Lauki ir tie, kas tur latviešus kopā, pilsētas nevairo nacionālās identitātes jūtas.

– **Vai šo, uz latviešu pleciem uzkrauto smago nasu, ir iespējams atvieglot, veicot Latvijas dekolonizāciju?**

– Uzskatu, ka šis jautājums ir jārisina un jāveicina valstiskā līmenī. Un budžetā ir jāparedz līdzekļi, kas veicinātu repatriantu aizbraukšanu atpakaļ uz savām etniskajām mītnes zemēm. Domāju, ka tas būtu tiešs Nila Muiznieka ministrijas uzdevums. Šis process arī nav nekas “briesmīgs”, par ko pēkšņi varētu sākt “brēkt” visa pasaule.

– **Pasaules prakse pierāda, ka daudzas Eiropas valstis pēc Otrā Pasaules kara ir veikušas dekolonizāciju. Turklāt apgāda “Vieda” izsludinātā konkursa rezultātā ir izstrādāts humāns, ar starptautiskiem likumiem pamatots Latvijas dekolonizācijas likumprojekts, kuru deputātiem atliek tikai pieņemt.**

– Būtu ļoti labi, ja šai problēmai mēs varētu pievērsties kā pamatlīnietai. To tālāk nest, saukt un aicināt. Daudz problēmu tad atrisinātos. Es nezinu, kas traucē pieņemt šo deokupācijas likumu. ❖

Sarunu pierakstīja Ilze LIEPA

TIESLIETU MINISTRIJA PĀRŠAUJ PĀR STRĪPU

◀ 1. lpp.

Viņš izteica domu: tā kā Tieslietu ministrijas politiskais virziens ir integrācijas veicināšana, tad loģiski iznākot, ka paredzētā valodas inspektoru apbalvošana, būtībā esot pretpolitisks pasākums. Vēl Mārtiņš Ate vēlējās uzzināt, vai LNF nešķiet divaini, ka Tieslietu ministrija un Valsts valodas centrs paši nav iedomājušies apbalvot sievītes, pret kurām okupanti pielietojuši fizisku spēku. Izokškerējies, viņš ziņoja tālāk, lai šo pasākumu aizliedz... Un glēvais Agris Timuška pārbīli zvaniņa Līgai Muzikantei, žēlabaini sakot, ka Tieslietu ministrija izdarot uz viņu spiedienu, lai varonīgi sieviešu apbalvošana nenotiktu. Tomēr ne deputāti, ne LNF nenoticēja šādam absurdam, jo uzskata, ka valstij, tajā skaitā Tieslietu ministrijai, ir jālepojas ar darbiniekiem, kuri paš aizliedzīgi, neskatoties uz draudiem viņu veselībai un dzīvībai, pilda savu pienākumu un rūpējas par Valsts valodas aizsardzību Latvijā.

Tādējādi 12.martā mēs tomēr ieradāmies, lai apbalvotu Icakas kundzi un Briedes kundzi. Tomēr apsveicēji netika ielaisti Valsts valodas centra telpās. Vadītājs A.Timuška pat neiznāca ārā sasveicināties, bet aiz aizslēgtām durvīm nepieklājīgi paziņoja, ka nevienu iekšā nelaidīšot. Tikai pēc ziņas par Gunāra Astras atrašanos – Līvijas Astras un Eduarda Berkla klātbūtni laukā iznāca Rūta Ica, kura ar patiesu rūgtumu stāstīja par notiekošo. Diemžēl vēl pirms mūsu ierašanās Aina Briede jau bija tikusi aizsūtīta atpakaļ uz Jēlgavu, kur viņa šobrīd strādā...

Tomēr visnecilāko glēvumu pauž Agris Timuška savā oficiālajā paziņojumā Latvijas Nacionālajā frontei, kurā sniegts “pamatojums”, kādēļ tiek atteikts iecerētais pasākums. Citējām: “atbilstoši labai praksei un Tieslietu ministrijas norādījumiem valsts iestādēs nav pieļaujams rīkot pret valsts politiku vērstus

pasākumus.” Tātad pateicība valodas inspektoriem par grūto un pat dzīvībai bīstamo darbu valsts valodas aizsargāšanā, pēc Timuška un Tieslietu ministrijas saprašanas, ir vēsta pret valsts politiku. Loģisks ir jautājums: vai valsts politika aizstāv latviešu tautas rusifikāciju?

Par Tieslietu ministrijas, Valsts valodas centra “sastrebtu” deputāts Kīršteins ziņoja agentūrai LETA sacīja: “Vēlos izteikt izbrīnu, kādēļ Einars Repše pats personīgi nav vērsies pie valodas inspektorēm un no valdības līdzekļiem katrai devis 1000 latu.”

Vēlējāties uzklaut Rūtas Ica domas. Diemžēl naudas prēmiju viņa šajā dienā nepieņēma, jo to it kā aizliedzot likums “Par interešu konfliktu novēršanu”.

– **LNF: Icakas kundze, kā jūs vērtējat to, ka valsts liek šķēršļus pat pateicības izteikšanai tiem, kas aizstāv vienīgo, kas vēl latviešiem Latvijā ir palicis – valsts valodu?**

– Cilvēks rūdas tikai grūtībās. Man ir skumji par to, kāda pašlaik ir mūsu valsts.

– **Jums ir arī kādas pretenzijas pret mums, ka esam atnākuši jūs apsveikt?**

– Nē. Es tikai nevaru pieņemt no jums nekādus materiālus labumus. To aizliedz likums par interešu konfliktiem. Paldies katram atbalstītājam, kuram ir svarīga latviešu valoda kā valsts valoda. Mans pārmetums, arī kā amatpersonai, ir tiem latviešiem, kuri netur augstu savu latvieša godu un, pat pretējai pusei nepieprasot, sarunā pāriet no latviešu uz krievu valodu. Valsts valodas centra darbs nav mazinājies, toties, lai izdzīvotu, bijām spiesti samazināt strādājošo skaitu. Skumjākais, ka jebkura mūsu darbība tiek pārvērsta politikā, kas traucē strādāt.

Īpaši nealkstu masu mediju uzmanības, jo 1994.gadā iero-

Rūta Ica: “Šodienas pasākumu aizliedza Latvijas valstī, par kuru latvieši cīnījās un cerēja, ka tā būs brīva, demokrātiska Latvijas valsts, nevis pieredzē vai nu Austrumu, vai Rietumu nometnēm.”

sinātā krimināllietā par kaitējuma nodarīšanu man vēl aizvien nav atklāta. Policija man toreiz ieteica mainīt dzīvokli, to es nedarīju. Tas, kas ir noticis ar mani, lai paliek uz to sirdsapziņas, kuriem tā ir vai nav... Par manu “zudušo” paudzi es negribu runāt, jo man ir kauns par mūsu bezmugurkaulniekiem. Bet man ir prieks, ka ir daļa jauniešu, kas spēj paust savu pārliecību un viedokli. Es kā valsts amatpersona šajā jautājumā esmu ierobežota, jo, ja mani toreiz 1994.gadā nenosita, tad tagad es varu pazuļēt darbu. Tātad man ir jāpilda šis valsts likums, un es varu strādāt tikai un vienīgi to ietvaros.

– **Eduards Berklavs: Man ir jautājums – kādā valstī mēs dzīvojam?**

– Valstī?... Es kā cilvēks, kas strādā Valsts valodas centrā no 1992.gada, bet no 1994.gada koordinēju visu inspektoru darbu, varu teikt, ka man ir pilnīgs priekšstats par situāciju mūsu valstī. Deviņdesmito gadu sākumā mēs cerējām uz kaut ko vairāk... Šodien sakarā ar šo apsveikšanu esot zvanīts uz Latviešu biedrību un draudēts Valsts valodas centram. Šajā sa-

karā man ir jājautā, vai varu 2003.gadā justies daudz savādāk, kā 1994.gadā? Esmu gatava arī uz Tieslietu ministrijas lielu pārmetumu, ka iznācu ar jums parunāties... Tā tas ir, jo es esmu valsts amatpersona. Esmu ļoti daudz pieredzējusi, un nekādu ilūziju par valsti man nav. Tad, kad man bija ļoti grūti, kad bija nepieciešama smaga operācija pēc uzbrukuma un man bija ļoti lielas naudas grūtības, es gaidīju kādu palīdzību no valsts.

Toreiz amatā esošais tieslietu ministrs Levits pēc mana personīga lūguma piešķīra man 50 latas, no kuriem uz rokas es saņēmu aptuveni 35. Mani pabalstīja ārsti, draugi, radnieki, bet no Tieslietu ministrijas saņēmu tikai šo smieklīgo summu. Tas ir vienīgais, ko esmu saņēmusi par savu sabojāto veselību. Man jāsaka, ka es nekad arī neko vairāk nelūgšu! Jo es varu un gribu būt pietiekoši lepna, un pēc tā visa, kā man ir gājies, mani nelauzīs neviens!

Šodienas pasākumu aizliedza Latvijas valstī, par kuru latvieši cīnījās un cerēja, ka tā būs brīva, demokrātiska Latvijas valsts, nevis pieredzē vai nu Austrumu, vai Rietumu nometnēm. Man arī visa šī situācija liekas skumji smieklīga. Man liekas, ka lielum lielais vairākums latviešu vairs nemāk būt patstāvīgi un lepnī sevi.

1994.gadā man uzbruka no mugurpuses un padarīja par invalidi uz mūžu. Bet šodien man no tikšanās ar saviem tautiešiem ir jābēguļo... Tāpēc atļaujiet man paspiest roku katram no jums! ♦

SESTDIENAS SARUNA

◀ 3. lpp.

– Nezinu, arī Rietumos nav atrasta atbilde uz šo jautājumu.

– **Saeimu ievēl tauta, tātad pēc būtības tai vajadzētu paust tautas gribu. Kādēļ Saeima vairumā gadījumu strādā pret tautas interesēm?**

– Tauta izvēlas pārstāvjus, kuri darbojas tās interesēs, vadoties pēc saviem priekšstatiem, tādēļ deputāti ir tie, kas uzņemas atbildību par saviem lēmumiem. Tādēļ var būt arī citādi rezultāti – ne tādi, kādus tauta vēlas.

– **Tātad situācijai, kad plaisa starp tautu un Saeimu kļūst aizvien lielāka, atrisinājuma nav?**

– Deputāti darbojas zināmā laikā posmā, saskaņā ar saviem priekšstatiem, par to, kādas ir tautas intereses.

– **Kādēļ, jūsuprāt, deputātu priekšstati tik ļoti atšķiras no patiesajām tautas vajadzībām?**

– Tādēļ, ka viņiem ir ne tikai iespēja nobalsot, bet arī atbildība par valsts attīstību. Tautas intereses veidojas no katra individuāla gadījuma, bet tas nav sabiedrības kopējo interešu labā. Ir cilvēki, kuriem ir jāraugās uz lielo bildi kopumā, nevis uz katra individa iegribām.

– **Visos laikos un visās iekārtās masu informācijas līdzekļiem ir bijusi liela loma sabiedriskās domas veidošanā. Kāds, jūsuprāt, pašlaik ir mediju uzdevums un ievirze?**

– Katram tā ir savādāka, tas atkarīgs no katra medija. Privātajiem tas ir viens, sabiedriskajiem cits.

– **Laikraksta “DDD” ievirze ir centieni atjaunot Latviju taisnīgumu.**

– Tas atkarīgs, no kuras puses skatās.

– **Jūs taču piekritīsit, ka okupācija ir noziegums?**

– Nu, acīmredzot.

– **Ja okupācija ir noziegums, tad par tā izdarīšanu ir jāsaņem sods, un nozieguma sekas noteikti ir jālikvidē. Okupācijas seku likvidēšana ir deokupācija un dekolonizācija, ir taču tā, vai ne?**

– Tad atrodi, kuru varētu notiesāt.

– **Vai mūsu valdībai būtu jā rūpējas, lai okupācijas sekas Latvijā tiktu likvidētas?**

– Nezinu, droši vien.

– **Tā saucamā Rietumu demokrātijas un cilvēktiesību iespaidā Latvijai par normu tiek uzspiestas pilnīgi nenormālas un pret dabiskās lietas un parādības. Vai mums būtu jāpakļaujas šim spiedienam, vai varbūt mums ir tiesības tam pretoties?**

– Viena no Rietumu civilizācijas iespējām, un mēs esam šīs civilizācijas sastāvdaļa gribam mēs to vai nē, ir tas, ka cilvēkam ir tiesības izvēlēties.

– **Tātad mums nekādā veidā nav jāvērsas pret to, ja cilvēki izvēlas nepareizas lietas, piemēram, izvēlas homoseksuālistu uzskatīt par normu?**

– Īstenībā vēstures avoti par šo parādību runā jau ļoti sen, tāpēc es nezinu, kas ir dabiski un kas – pret dabiski. Es nezinu, kuri ir normālie – heteroseksuālie vai homoseksuālie.

– **Tad cilvēks, kura veselības lapā rakstīta diagnoze – sifiliss, ir vesels vai slimš?**

– Visticamāk, ka slimš.

– **Homoseksuālisti – ir perversi, slimī, izvirtuši un nepilnvērtīgi cilvēki.**

– Nu labi, bet ko mēs ar viņiem darīsim?

– **Pirmkārt, necentīsimies atzīt viņus par normāliem.**

– Vai jūs jau esat izveidojuši gestapo, kur viņus ieslodzīt?

– **Esmu pārsteigta, ka jūs nesaprotat elementāras lietas...**

– Mēs vienkārši esam Rietumu civilizācijas pārstāvji, un es izvēlos iespēju izvēlēties. ♦

MĒS PRET KARU

“Mēs esam jauna kara priekšvakarā. Šis būs viens no pēdējiem kariem. Un varbūt arī – pats pēdējais. Un, kā nojaušat, ne jau tādēļ, ka cilvēki pēc tā beigām kļūs prātīgāki.” ar šiem vārdiem pie sabiedrības vērsas akcijas “*Mēs pret karu*” organizatori.

Šogad 16.marts nebija tikai kritušo leģionāru atceres diena. 16.martā plkst.18:30 133 pasaules valstīs un 8500 pilsētās noritēja akcija “*Sveces par mieru*”. Arī Rīgā Doma laukumā cilvēki no svecēm izveidoja sirdi, tādējādi paužot savu attieksmi pret ASV un pārējo valstu vadītāju vardarbīgajām tieksmēm. Īpaši sarūgtināti klātesošie jutās par prezidentes izdarībām pēdējā laikā.

Latvijas Nacionālā fronte un DDD, esot kopā ar pārējiem akcijas dalībniekiem, aizdedza sveces ne tikai par irākiešiem bet arī par mums pašiem – latviešiem. Lai drosmes un brīvības liesma mūsos nekad neizdzistu, bet iedegtos arvien vairāk cilvēkos! Turēsim svētu savu zemi un tās godu. Iestājoties pret karu Irākā, neaizmirsīsim, ka drausmu pilni kari šodien notiek arī citās pasaules valstīs, bet paši dzīvojam okupantu ielenkumā.

Rīgā Doma baznīcā notiek parakstu vākšana pret karu Irākā. LNF atbalsta “*Mēs pret karu*” un aicina arī pārējos latviešus ar parakstiem apliecināt savu nostāju šajā jautājumā. ♦

VĒSTULE “RĪGAS BALSĪJ”

**Cienījamā
“RB” redakcija!**

Esam patīkami pārsteigti un sakām Jums paldies par uzdrošināšanos sava laikraksta slejās atspoguļot lasītāju viedokļus par dekolonizācijas nepieciešamību Latvijā (“RB” 27.02.) un pateicamies galvenās redaktora vietniecei Ivetai Mediņai par sagatavoto un npublicēto diskusiju (“RB” 10.03.) ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja vietnieci Līgu Krievīnu un apvienības “Visu Latvijai!” vadītāju Raivi Dzintaru. Tikai žēl, ka Raivis un visu latviešu kādreiz godājamais vēsturnieks un publicists Visvaldis Lācis ir pieskaņojuši savus dažādus okupantu uzspiestajai politikai. Ja nu par šādi iegūto “cieņu” runā Raivis, tad tas ir nožēlojami. Ir pierādījies, ka pat okupanti neciena “pielīdzējus”,

kas būtībā ir savas tautas kanģari.

Latvijas Nacionālā fronte neritina valā mikstus paklājus okupantu priekšā, bet atklāti un nepieklājīgi pieprasa atjaunot vēsturisko patiesību, t.i. – veikt dekolonizāciju un deokupāciju Latvijā, neslēpjot šos jēdzienus aiz plīvura.

Nav tikai tās trīs vēstules, kuras npublicējāt “RB” – par šo, latviešu tautai tik sāpīgo problēmu, latvieši ir runājuši un rakstījuši daudz, bet nav uzklauti. Cik zināms, arī prese ir spiesta klievēt mūsu varnešu bailes no nacionālpatriotiem (it sevišķi no Aivara Gardas un LNF), par viņiem nerunājot un nerakstot. Taču jāpiekrit Ivetai Mediņai: “... tas nenozīmē, ka viņu nav.” Jā, tik tiešām, Latvijas Nacionālā fronte, kā jau tai pieklājas, strādā latviešu tautas labā, un nekāda ignorance to nesamulsnās un nenobaidīs.

Uz cildenu mērķi ejošiem Gaisma rāda ceļu.

Un redzam, ka tauta mostas un apzinās, ka tās galvenā problēma šodien ir okupantu klātesamība un, ka to integrešana Latvijā, ko tagad veic ar tādu spar, protams, ir genocīds (holokausts) pret latviešu tautu. Vai par tādu Latviju – kolonizētu, okupētu, boļševizētu – kādreiz cīnījās un savas galvas nolika mūsu leģionāri? Un vēl nekaunamies pieņemt, ka mūsu brīvības cīnītāju piemiņu 16.martā, lai izdabātu okupantu režīmam, varam arī atzīmēt tā klusitīnām vien – pagultē. Nu, protams, ja drīkst sagandēt tautas apziņu, iepotējot, ka tai jāatsakās no savas brīvības, (kaut nosacītas pagaidām) Eiropas Savienības labā, tad jau attieksme pret mūsu varoņiem – leģionāriem ir gluži skaidra.

Lai visas labās enerģijas ir

ar Jums, cienījamā “Rīgas Balss” redakcija! Lai nenoplok Jūsu drosme apliecināt, ka prese Latvijā tiešām ir spējīga uz demokrātiju. Varbūt padomās arī citi latviešu laikraksti, kāda ir to misija.

Ar cieņu,
latviešu patrioti Ventspilī:
**J.Ziverts,
G.Lūsis,
Z.Princis,
Rassa,
M.Būmeistere,
A.Kalpiņš,
R.Pētersons,
V.Žūka,
B.Springe,
S.Freiberga,
J.Ozoliņš,
R.Šteins**

JĀ – PRESES BRĪVĪBAI!

Ilze LIEPA

Kā jau iepriekš rakstījām, mūsu laikrakstam, neuzrādot nevienu likumīgi pamatotu argumentu, kopš 2002.gada 9.maija tiek liegtas preses akreditācijas darbam Saeimā un Prezidentes pilī. DDD tiesiskuma un taisnības meklējumos ir izspēlējis “pingpongu” pa varas kabinetiem, kur birokrāti, šķiet, paši apmaldījās savā mašīnērijā un melos. Gluži kā paslēpēs piecās priedēs žurnālisti bez Valsts Prezidenta kancelejas un Saeimas preses dienesta loģiska pamatojuma tika sūtīti no viena “priekšnieka” pie nākamā un atkal atpakaļ. Par šo farsu lasiet vairāk DDD iepriekšējā numurā.

Tādēļ šā gada 6.martā plkst. 12:30 Doma laukumā notika Latvijas Nacionālās frontes pikets pret preses brīvības ierobežošanu DDD žurnālistiem. Piketā piedalījās ap trīsdesmit cilvēkiem, daudzi rokās turēja plakātus, kuru teksti izteica atnākušo attieksmi un domas par pastāvošajiem preses un cilvēktiesību pārkāpumiem Latvijā. Ieskatām dažas no plakātos izskatītajām domām: “Latvijas Radio – neesi kangaru – pederastu – okupantu bļodlaiza, triec “ratā” savu infantilo vadību!”, “LTV, LNT, TV3, TV5 un visas radiostācijas - kad sāksit strādāt latviešu tautas interesēs?”, “Einar, triec ratā varaskāro Kanādas dāmiti, viņas amats pašam var noderēt!”, “Diena, Neatkarīgā, Lauku un Jaunā avīze – pietiek “laizīt kurpes” kangaru – pederastu režimam!”, “Rublovski (Saeimas un Valsts prezidenta Drošības dienesta komandieris – I.L. piez.) – neapkauno drošības dienestu! Ja tev bail, ej kopā ar Auniņu (Saeimas preses dienesta vadītāja – I.L. piez.) un Rozenbergu (Prezidentes preses sekretāre – I.L. piez.) slaucīt ielas!”, “Vaira un Ingrīda – mācieties strādāt demokrātijas apstākļos”, “DDD žurnālistiem arī jābūt tiesībām uz brīvu pieeju Saeimā, masu medijos un Valsts prezidentes kancelejā”, “Veročka – tu esi okupantiem mīlmāmiņa, bet latviešiem ļauna pamāte.” “Žurnālistikas fakultāte – kāpēc jūsu absolventi ir tik glēvi un bezzobaini?” un citi.

Pikets izraisīja lielu interesi savu tiešo plakātu tekstu dēļ un pulcināja garāmejošos cilvēkus, tomēr žurnālistu, kā jau tas bija sagaidāms, nebija visai daudz. Par nožēlu jāsaka, ka piketētājam, uz kura plakāta bija rakstīts “Latviešu žurnālisti – neesiet tik bezzobaini. Mācieties no okupantu preses” izrādījās taisnība arī šajā gadījumā. Rezonansi akcija izsauca tikai krievu presē un internetā, kārtējais apliecinājums, ka lielle latviešu laikraksti ir sabijušies un trīs varas un cittautu sponsoru paspārnē. Interesanti bija vērot arī Radio mājas iemītnieku reakciju. Kā apstulbis bērns Latvijas Radio ģenerāldirektors Dzintris Kolāts vicinājās ar rokām, skaļi ķīkināja un apkārtējiem centās pierādīt, ka viņš neesot infants. Jāsaka gan, ka efekts sanāca gluži pretējs. No sirds izsaku līdzjūtību Latvijas Radio kolektīvam... Arī pederastu karnesējs Kārlis Streips lielām acīm bailīgi glūnēja caur Radio ēkas durvīm, taču sapratis, kas piketē, ar skābu smīnu sejā steigšus nozuda krēslas dziļumos. Uz piketu ieradās un atbalstu izteica Zaļo un Zemnieku frakcijas deputāti Leopolds Ozoliņš un Arvīds Ulme. Viņi bija izbrīnīti par Saeimas preses dienesta neprofesionālo darbību, bet plakāts, kurš izteica protestu pret kangaru – pederastu režīmu izpelnījās īpašu Leopolda Ozoliņa uzmanību un atzinību.

Paldies visiem, kas ar savu klātesamību un garā bija kopā ar DDD.

Bet nobeigumā neliels humors, – izsaku cerību, ka tas plašais policistu pulks, kas šajā laikā bija ielencis Doma laukumu, tur atradās, lai uzkrītoši atbalstītu piketētājus un veidotu savu klusējošo atbalsta akciju. ♦

Interesanti, ko šajā brīdī pie sevis domā deputāts Leopolds Ozoliņš, stāvēt blakus Dzintrim Kolātam. Ja jums ir kādas interesantas idejas, sūtiet tās mums!

2003.gada 20.marts – 3.aprīlis

ČEČENU NĀCIJAS ATDZIMŠANAS DIENA

Līga KRIEVIŅA

23.februārī apritēja 59 gadi kopš totālas čečenu un ingšu tautas deportācijas uz Vidusāziju un Sibīriju. 1994.gada 23.februārī Džohars Dudaļevs, pirmais Neatkarīgās Čečenu Valsts prezidents, parakstīja speciālu pavēli par “Čečenu Nācijas Atdzimšanas Dienu”. Čečenu prezidents šajā dienā, uzstājoties mitiņā Džoharā, paziņoja: “Mūsu ienaidnieki vēlas, lai čečenu tauta pastāvīgi sērotu un pastāvīgi apraudātu bez vainas nogalinātos radniekus un tuvos. Mēs atsakāmies no mūžīgām sērām. Čečenu nācija ir garā un ticībā spēcīga. No šā brīža un uz visiem laikiem šī diena kļūs par mūsu nācijas Atdzimšanas Dienu. Nepemot vērā visus mūsu ienaidnieku centienus iedzīt mūsu tautu mūžīgās sērās. Mēs neapraudāsim, mēs neaizmirsīsim un mēs nepiedosim!”

Lai teiktu “nē!” genocīdam pret čečenu tautu un “jā!” brīvai, neatkarīgai Čečenu Republikai Iķerijai, svētdien, 23.februārī, pie Krievijas vēstniecības bija pulcējušies Nacionālās frontes, latviešu jauniešu organizācijas “Klubs 415”, Latviešu partijas, tautas apvienības “Visu Latvijai!”, kā arī citu sabiedrisko organizāciju pārstāvji. Viņi turēja rokās plakātus: “Brīvību Čečenijai!”, “Pārtraukt genocīdu pret čečenieņiem!”, “Krievija! Atbaid Čečenu – čečenieņus, Abreni – Latvijai!”, “Krievu okupanti – prom no Latvijas un Čečenijas”, “Dudaļeva iela – Rīgas lepnums, kam nepatīk, lai vācas prom”, “Veiksmi tev, Samil Basajev!”, “Krievija – tautu cietums”, “Ja neatbrīvosim Latviju no okupantiem, mūs sagaida čečenu liktenis”, “Referendums okupētajā Čečenijā – nelikumīgs”, “Vēstniek Studeņņikov! Palidzi krieviem atgriezties Krievijā!”.

Uz viena no plakātiem bija redzami Hitleri, Putins, Bušs un Staļins velnu veidolā – “Veci! Samēramies ar ragiem! (– Saka Putins.) Nāciju Līga nesavaldīja Hitleru un Staļinu. ANO – savaldi Bušu un Putinu!”

“Neskatoties uz Krievijas paziņojumu, ka karadarbība Čečenijā ir beigusies, tas neatbilst patiesībai. Un vēl, – šodien ir 59. gadadiena kopš čečenu tautas deportācijas no viņu dzim-

tenes. Ar šo piketu mēs vēlamies paziņot, ka esam solidāri ar daudz cietušo čečenu tautu, tāpat arī vēlamies atbrīvot no okupantiem mūsu valsti!” – avīzei “Veski Segodņa” pastāstīja Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs Aivars Garda. Viņš uzsvēra, ka Basajevs ir nacionālais varonis, nevis terorists.

Neviens no vēstniecības darbiniekiem satikties ar piketētājiem neieradās, tādēļ avīze “Čas” ar jautājumu vērsās pie Igora Studeņņikova – Krievijas

vēstnieka Latvijā, kā viņš vērtē sapulcējušos cilvēku darbību. Krievijas vēstnieks neizdomāja neko labāku, kā atbildēt ar nodrāztu Kremļa štampu – “Čečenija pašlaik tiek atjaunota mierīga dzīve. Es domāju, ka šie cilvēki vienkārši ir slikti informēti par reālo lietu stāvokli republikā”.

Laikraksts “DDD” jautāja Eduardam Berkļavam, kas arī bija piketējošo vidū, kāda ir viņa attieksme pret notiekošo Čečenijā. – “Tā ir kārteja Krievijas varmācība, lai apkarotu tautu, kas grib no viņiem atbrīvoties. Krievi nekad nav kautrējušies lietot ieročus, jebkurus līdzekļus, lai tikai varētu to apspiest. Ja kāds runā par banditismu, tad bandīti ir krievi, nevis čečeni. Čečeni cīnās par savu brīvību. Šodien ir īstā reize pateikt, ka mēs kā vien varēsim aizstāvēsim čečenu brīvības cīnītājus.”

Sarunā iesaistījās arī padomju režīma noslepkavotā latviešu patriota Gunāra Astras atraitne Herta Līvija Astra: “Krievu asiņainā izrēķināšanās ar čečenu tautu ir kauna traips visai Rietumu civilizācijai. Miera laikā liela valsts var slepkavot vienu ma-

zu valsti! Bez tam – es uzskatu, ka arī mūsu Latvijas liktenis var būt tāds pats.

Es saskaņā parāles tam, kas notiek Čečenijā ar to, kas Latvijā notika 1940. gadā, kad mūsu zemē iebruka krievi,

baudījuši. Tāpēc mums ir morāls pienākums palīdzēt čečenieņiem.

Visā pasaulē visas mazas tautas ir atbrīvojušās no aspiešiem. Tas ir tikai laika jautājums – Krievijas

lielā impērija sabruks tik un tā. Gaisma jau ienāk arī Krievijā. Būs brīva tatāru tauta, būs brīvi kabardīnieši, čečeni. Visi būs brīvi!”

Aivars Saliņš, Latviešu partijas priekšsēdētājs, jautāts, ko viņš domā par Krievijas agresiju Čečenijā, atbildēja, ka Krievijai tā ir jāpārtrauc, lai tur iestātos miers un valdītu labklājība: “Tad čečeni, kuri pašlaik uzturas Latvijā, varētu atgriezties savā dzimtenē. Es to viņiem sirsnīgi novēlu.”

Pāris dienas pēc šī piketa, 27.februārī, domājams, ka visticšākajā šīs akcijas ietekmē, Krievijas vēstnieks sauc preses konferenci, kurā žurnālistiem izskaidroja, ka Krievija pozitīvi vērtē Latvijas oficiālo nostāju Čečenijas jautājumā un atzinīgi raugās uz faktu, ka pašreizējā Latvijas Saeimā vairs nav Čečenijas atbalsta grupas. (Te nu Studeņņikovs pārsteidzās, jo pēc nepilnām divām nedēļām Čečenu atbalsta grupa Saeimā tika oficiāli dibināta. Interesenti par to var izlasīt šīs avīzes numurā publicētajā intervijā ar Arvīdu Ulmi.) Šī tikšanās ar Latvijas žurnā-

listiem tika rīkota, lai informētu par Čečenijā gaidāmo referendumu, kas notiks 23. martā, kurā – atbilstoši Kremļa cerībām – tiks pieņemta Čečenijas konstitūcija, kuras mērķis būtu noregulēt Čečenijas tiesisko statusu un administratīvo pārvaldi Krievijas ietvaros.

Starptautiskā arēnā, piemēram, Eiropas Padomē, kā zināms, ir izteikta kritika par pārlieko steigu, kādā Krievija foršē konstitūcijas pieņemšanu Čečenijā. Referenduma demokrātiskums tiek apšaubīts arī tāpēc, ka balsotāju sarakstos iekļauti Krievijas armijas pastāvīgā dienesta kareivji, bet ārpus Čečenijas Krievijā dzīvojošiem aptuveni 700 tūkstošiem čečenu dalība referendumā ir ļoti sarežģīta. Lai balsotu, viņiem personīgi jāierodas Čečenijā un dokumentāri jāpierāda sava saistība ar to. Maskava gan uzsver, ka armija referendumu rezultātu neizšķirs. Militāristi esot tikai 7% no vietējo vēlētāju skaita. Vēstnieks nenoliedza, ka konstitūcija tapusi Maskavā un tur arī tulkota, jo Čečenijā esot dažādas problēmas, piemēram, elektrības traucējumi.

Čečenijas republikas likumīgais prezidents Aslans Mashadovs uzskata, ka šis balsošanas mērķis ir stingri iekļaut reģionu Krievijas sastāvā.

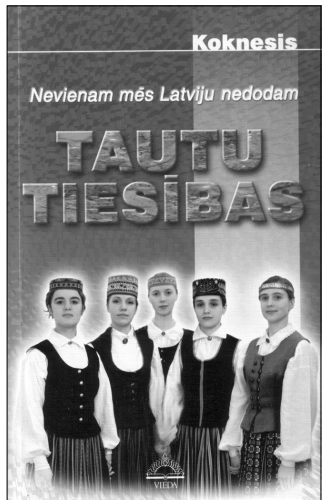
“Visiem jāpazīņo, ka šis referendums nozīmēs, ka karš turpināsies. Ja viņi turpinās tā priekšdarbus (...), būs cilvēku noļaušanas, slepkavības,” teikts Mashadovs intervijā, ko lentē ierakstījuši korespondenti.

“Mani lauka komandieri gatavojas šai dienai. Mēs darīsim visu iespējamo, lai referendums nenotiktu.”

1997.gadā ievēlētais Mashadovs, kurš ir spiests bēgļot kopš Krievijas karaspēka atgriešanās reģionā pirms vairāk nekā diviem gadiem, aicina Maskavu atrisināt konfliktu pie sarunu galda.

“Ja mēs to tagad neatrisināsim, to izdarīs mūsu pēcteči. Pēc 50 vai vairāk gadiem mūsu pēcteči atkal sacelsies ar ieročiem rokās,” viņš teica.

Bet Maskava atsakās risināt sarunas ar Mashadovu, kuru tā vaino gan oktobra, gan decembra nemiernieku uzbrukumos. Kremļa pārstāvis Čečenijas jautājumos augstprātīgi šovinistiskā garā ir publiski atteicies runāt ar “neeksistējošas valsts neeksistējošu prezidentu”. ♦

Koknesis
“TAUTU TIESĪBAS”

Bagātās un ekonomiski spēcīgās valsts, kura principā finansēja līdzšinējos Eiropas paplašināšanās procesus, – Vācijas ekonomika pēc eiropa ieviešanas cieš nopietnu krīzi. Pār-

maiņas, kādas eiropa ienesis Vācijas un vāciešu dzīvēs, radījušas lielu finansiālo apjukumu un neapmierinātību sabiedrībā. Par to jau rakstījām laikraksta “DDD” iepriekšējos numuros. Lai gan Latvijas politiķi un ekonomisti cenšas iestāstīt, ka Latvijā pēc eiropa ieviešanas nekas nemainīsies, Eiropas valstīs notiekošais liecina par pretējo.

Koknesis grāmatā “Tautu tiesības”, kurā detalizēti apskatīts un pamatots katras tautas tiesības uz taisnīgumu, raksta: “Nauda jeb valsts valūta ir tikai katras valsts īpašums, kas tiek garantēts ar dārgmetāla segumu. Pat ačgārnajā anti-pasaule krāpnieki nav vēl tik tālu aizdomājušies, kā uztaisīt “ANO naudu”, uztaisīt “NATO naudu”, “Āzijas naudu”, “Āfrikas naudu”, bet “Eiropas nauda” jau ir gatava, kā pirmklasīgs viltojums, kas ir pretrunā ar Starptautiskām normām un Tiesībām.”

“Krāpnieki savu viltus “naudu” papīros un lētmetā-

los pacentīsies saviem upuriem iebledīt bez seguma apmaiņā pret upuru valsti iestājam valūtām, kam ir dārgmetālu segums. Ar to krāpnieki būs sev nodrošinājuši reālu iespēju piespiest apmūļotās upur-valstis atpirkt savu valūtu no krāpniekiem par tās vērtību zeltā.”

“Eiropas valstu valdības nodod savas pārvaldītās tautas, lai tās pārvērstu par Eiropamafijas darba vergiem. Un pirmais solis ir viltotās Eiropa valūtas” uzspiešana likumīgo nacionālo valūtu vietā. Tā ir pati vērienīgākā un noziedzīgākā afēra cilvēces pastāvēšanas vēsturē, jo valūta ir vienīgi valsts tiesības, ko tā aizsargā ar Likumu. Neviena nacionāla valsts nepastāv bez savas valūtas, kas ir tās saimniecības asinis, kuru apriti regulē pati valsts. Tas ir pierādījums tam, ka valsts nacionālā valūta nepastāv bez valsts, tāpat kā valsts nepastāv bez savas nacionālās valūtas. Tas liecina, ka Eiropa kopiena nav valsts, un tā

saucamā “Eiropa valūta” ir vienīgi globāla mēroga kriminālviltotums, lai apkrāptu visas Eiropas valstu tautas.”

“Eiropa-mafija tautu pakļaušanu veic, nolaupot visu “dabīgo valstu” nacionālās valūtas, to vietā iesmērējot viltus naudu. Pēc tam Eiropa-mafija plāno izlaupīt nacionālo valstu bagātības, bet apkrāptās tautas padarīt par saviem darba vergiem. Kas izplānoja šo globālo mēroga noziegumu? Uz to var atbildēt tie, kam pieder pasaulē “virs-kapitāls”, kas pārvalda visu pasauli. Un šī slepenā pasaules valdība sagraus visas Eiropas valstis, ja to tautas neatgūs veselo saprātu un tiks paverdzinātas.”

Likumīgās visu Tautu, Tautību un Cilšu Cilvēk-Tiesības ir izstrādātas tāpēc, lai noziedznieku nodomi tiktu izjaukti un visa cilvēce netiktu paverdzināta globālo noziegumu varā.

MUMS JĀZINA SAVAS TIESĪBAS! Plašāk par šo tematu lasiet grāmatā “Tautu tiesības” un kļūstiet redzīgāki. ♦

ATKLĀTA VĒSTULE

LR Saeimas priekšsēdētājam
I. Ūdres kundzei

Ministru prezidentam
E. Repšes kungam

NEVIS IZMIRSTAM, BET LIKUMA VĀRDĀ TIEKAM IZNĪCINĀTI!

Tieši tā Ministru prezidenta kungs! Te pat nelīdzēs Jūsu Jaungada runā piesauktais lauku klusums, jo tieši likums ir vērstis pret laukiem un pamatnāciju Latviešiem, jo laukos ir latviešu pārsvars. Piepalīdzot zinātniekiem (Migļavs), Zemkopības Ministrijas speciālisti daudzus gadus "kladzināja", ka ar vienu go-tiņu zemnieks neizdzīvos, bērni nomirs badā. Palīdzības vietā noņēma subsīdijas, bet "čikstuļi" (tā bagātie "dižuli", tikuši pie papildus subsīdijām, dēvē sīkzemniekus) vēl ķepurojas.

"Šķēlistu" vadītā Zemkopības ministrija Slaktera vadībā sāka izstrādāt ekonomiskās sankcijas pret "čikstuļiem", lai nekristu kauna traips uz Tautas partiju (TP), ka tā iznīcina pati savu tautu. No alkatīgajiem "dižuliem", "šķēlistu" atbalstītājiem, tika izveidots LOSP (Lauku organizāciju sadarbības padome), kurā ietilpst tikai nepilns procents no visiem lauksaimniecībā strādājošajiem. LOSP Slakterim ļauj atbildību novēlēt uz zemniekiem, savukārt LOSP, kas kopā ar "šķēlistiem" uzskata, ka Latvijā pietiek ar 200 zemniekiem – "dižuliem", pārējos zemniekus vēlas iznīcināt, vainu noveļot uz Eiropas Savienību. Tur esot vajadzīgi nobrieduši konkurētspējīgi "dižuli". Īsumā tāda ir šā likuma jeb MK noteikuma Nr. 140 (20.03.2001.) vēsture.

Rezultātā no 300 000 saimniecībām, kas pārtiek no lauksaimniecības, palīdzību saņēma tikai apmēram 6 000 saimniecības. Pret pārējām lauksaimniecībām, lai tās ātrāk iznīktu, tika pielietotas ekonomiskās sankcijas. Tas ir, lai "čikstulis" saņemtu par pienu 1 000 latu, ir jāsarāž 20 tonnas pa 5 santīmiem litrā. Govs nav "čikstulis", ko var slaukt, neko nedodot pretī. Ražošanai nepieciešamas 3 tonnas dīzeldegvielas, tas ir: 300 Ls + 120 Ls (12% no 1 000 Ls), kopā – 420 latu ekonomisko sankciju veidā no katra ražojošā "čikstuļa" iekasē kā papildus nodokli. Turpretim "dižuli", saražojot tikai 10 tonnas piena pa 10 santīmi litrā, saņem 480 Ls (18% PVN) + pamatīgas subsīdijas un vēl blāuj, ka "čikstuļi" dzīvojo uz viņu rēķina, jo nemaksājot nodokļus un apzogot valsti. Kad interesējos VID, kādēļ tāda netaisnība, tur arī skanēja atbilde, ka neliēši ir jāsoda. Par ko tad šie nabagi, kas dzīvo no rokas mutē, ir jāsoda? Izrādās par to, ka viņi nav dzimuši par komersantiem un reģistrējušies kā uzņēmēji pēc MK Nr. 140 noteikumiem, bet netiek galā ar VID birokrātiju, papīru kārtošanu. Šie 300 Ls akcīzes atmaksa par degvielu netiek atmaksāta, jo nevar pierādīt ienākumus. To, ka nauda aizņemta no radiem pilsētā, VID uzskata par zagšanu. Šie 1 000 Ls ienāk gada garumā, bet degviela ir vajadzīga uzreiz agrā pavasarī. Subsīdijām tiek likti mākslīgi šķēršļi (7 go-

vis, 15 ha sējumu), un katru gadu latīņu ceļ augstāk, bet tie nav visi šķēršļi: galai – savi, graudiem – savi utt. Vārdu sakot, cilvēks ir reģistrējies kā uzņēmējs, bet nav ieguvis neko, izņemot birokrātiju un papildus nodokli. Kāds zemnieks, uzņēmējs, želojās, ka VID atsūtījis draudu vēstuli par mantas aprakstīšanu, jo

"Atcerēsimies to latgalieti, kam kā labākajam saimniekotājam Latgalē prezidentē paspieda roku, pēc dažiem mēnešiem pakārās... Ar to es gribu teikt, ka lielākā daļa, kas gandrīz katrā pagastā gada laikā pakaras, nebūt nav dzērāji."

viņš VIDam palicis 38 santīmus parādā. Nerentablie autobusa maršruti likvidēti, tādēļ šis jaunizceptais uzņēmējs, būdams kājāmgājējs, bijis spiests maksāt kaumiņam un braukt uz 50 km attālo VID. Tika tērēta papildus nauda un vesela diena, te jāpiebilst, ka banka tika barota par lielāku summu (40 sant). Ar sašutumu viņš prasīja, kā tas var būt, ka "DINAZ" un citi uzņēmumi ir miljons latu parādā, un valsts nevis piedzen, bet noraksta zaudējumos.

Visa šī birokrātija atbaida "reņģēdājus" reģistrēties VIDā, tieši otrādi – daudzi ir likvidējušies un velk "lauku bomža" likteni. Pirms 8. Saeimas vēlēšanām visi solīja glābt "lauku bomžus", visvairāk no viņiem ticēja ZZS (subsīdijas bez nekādiem šķēršļiem no 1 gotiņas un no 1 ha sējuma). Cerības tika liktas arī uz "Jauno laiku" (samazinās atskaišu birokrātiju VIDā, nāks godīgāki, taisnīgāki lai ki subsīdiju sadalē). Nu tiek likti 1 gotiņas uzturēšanai jauni šķēršļi – pārraudzība. Kāpēc nepietiek ar mājdzīvnieku reģistrāciju? Visi, kas uzņem pārraudzības lieko nastu, 1 gadu no subsīdijām nedabūs neko. Ko dod šī obligātā pārraudzība? Praktiski neko.

Tas pats attiecas arī uz sējumiem – vieniem ir 16 Ls par 1 ha, otriem – 8 Ls par 1 ha. Tieši LOSPiešu vainas dēļ neīsteno daudz godīgāku subsīdiju sadales modeli no pirmā realizētā piena litra un gaļas kilograma, no 1 ha sējumu platības; nekādu pārraugu, uzraugu, kontrolētāju, kas sēž zemniekam uz kakla un nosmēļ krietnu daļu subsīdijas naudas! Palūkosim sīkāk. Caur datoriem notiek automātiska uzskaitē, atkritīs visādi starpnieki, pārpircēji, jo jebkurš ražotājs pārdos produkciju tiem pārstrādātājiem, caur kuriem ies šis valsts pie-maksas. Tad kādēļ alkatīgie ir pret? Droši vien alkatīgais elites slānis saņem mazāk, jo savu daļu dabūs arī naturālās saimniecības, bet arī zaudētāji viņi nebūs. Minēsim piemērus. Sīkražotājs par 10 tonnu piena saņems piemaksu 100 latu apmērā (1 t = 10 Ls). "Dižule" Silarupa saražos 1 000 tonnu piena, saņemot 1000 x 10 = 10 000 Ls + augstāku samaksu par piena šķiru. Tāpat par gaļu – šķērslis nedrīkst būt krūmu bul-lis. Visi, kas apsēklo govīs mākslīgi, audzē gaļas šķirni,

tādēļ vinnēs uz gaļas lielāku iznākumu no katra lopa.

Ja maksāsim vidējo – 12 Ls (16 Ls un 8 Ls) par 1 ha, dižākais graudu audzētājs Bruss saņems 750 x 12 = 9000 Ls + par divreiz lielāku cenu pārdos sēklas graudus un graudus maizes cepšanai. Šeit sertifi-cēta sēkla nedrīkst būt par šķērslī mazākai samaksai par 1 ha sējumu. Sīkzemnieku nedrīkst sodīt par piedalīšanos ražošanā. Ticis pie naudas, pats izlems, kā palielināt savus ienākumus bez diktāta no augšas.

Kādēļ LOSP pretojas šim modelim? Tā ir alkatība un skaudība, ka arī citi dabūs no valsts budžeta, bet slēpjas aiz maskas, ka pārstrādātājs samazinās iepirkuma cenu. Kas liedz ZM, piemēram, "Preiļu sieram"

lētāka piena iepirkšanas gadījumā noņemt subsīdijas – 125 Ls par katru tonnu siera, kas atrodas noliktavā. Kas liedz noteikt minimālo iepirkuma cenu produkcijai? Strādniekam taču var noteikt minimālo algu 70 Ls, lai viņš varētu izdzīvot un ļoti pareizi, jo te Latgalē viens otrs biznesmenis maksā 7 Ls mēnesī, bet blāuj, ka nevar atrast labu strādnieku.

Kas lauksaimniecībā maksā nodokļus? LOSP apgalvo, ka viņi. "Čikstuļi" dzīvojo uz viņu rēķina, nemaksājot nodokļus un tāpēc ir iznīcināmi. Manuprāt, tieši čikstuļi maksā, lai arī nespēj samaksāt. Gandrīz visi nomaksā zemes nodokli. Simtprocentīgi samaksā PVN. Sociālajam nodoklim nepietiek līdzekļu. Nemsim par piemēru daudz-bērnu ģimeni – četri bērni vēl skolnieki. Tiklīdz parādās 45 Ls mēnesī, jāmaksā ir sociālais nodoklis 13,62 Ls apmērā. Paliek 31,38 Ls, kas tiek dalīts uz 6 – katram ģimenes loceklim sanāk 5,23 Ls mēnesī. Lielākā daļa jāiegulda ražošanā. Lai nopirktu degvielu, vajadzīga lielāka summa. Zemnieks plašā apkārtnē salsījies par piecīti, vismaz 3 reizes pārvarējis VID birokrātijas šķēršļus, pabarojis banku, iesniedz VIDam dokumentus par degvielas akcīzes nodokļa atmaksu. VID atmaksu noraida, jo jāpierāda, ka šie piecīši iegūti likumīgi. Zaudēts laiks, darbi – iekavēti, rezultāts – negatīvs. Nākamais solis ir upurēt pensiju, nemaksāt sociālo nodokli, glābt bērnus. Šajos stresa apstākļos diez vai šāds zemnieks līdz pensijai nodzīvos, toties izvilks bērnus. Tādēļ jā-mūk no reģistra VIDā, kurš šiem "neliešiem" likuma vār-

dā pievelk skrūves, neatmaksājot 12% PVN, padarot ražošanu nerentablu. Nu jāzāgē zars, uz kura sēž, – paliek nemaksāts zemes nodoklis. Praktiski, likuma vārdā, šo daudz bērnu ģimeni var izlikt no savas Tēvu zemes ārā. Tādu ģimeņu ir ļoti daudz. Vienreiz jāatmet mīts, ka tās ir dzērāju ģimenes un tāpēc jā-iznīcina. Pēc atmodas, kad pilsētās likvidēja darbavietas, atgriezās mantotajā zemē, dzīvot sāka vagoniņā. Kamēr nebija šīs dalīšanas (vienus subsīdē, otru gremdē), saimniecība izauga līdz 10 liellopiem. Bet no 2001. gada likuma vārdā palika 2 gotiņas. Jo, vienkārši iedodot kilogramu kartupeļu vai ko citu, nevar autobusa šoferim samaksāt, ne veikālā bērniem skolai vajadzīgās mantas nopirkt. Tam ir vajadzīga nauda.

Tā, lūk, Ministru prezidenta kungs un Saeimas priekšsēdētājas kundze, likuma vārdā mēs tiekam iznīcināti, jeb kā Jūs sakāt – izmirstam! Atcerēsimies to latgalieti, kam kā labākajam saimniekotājam Latgalē prezidentē paspieda roku, pēc dažiem mēnešiem pakārās... Ar to es gribu teikt, ka lielākā daļa, kas gandrīz katrā pagastā gada laikā pakaras, nebūt nav dzērāji. Tomēr ar šādu rīcību visas viņu rūpes par bērnu audzināšanu tie uz-veļ sievietēm, padarot viņu un bērnu likteni vēl smagāku. Lai tauta izdzīvotu, es ierosinu vismaz līdz 15 000 latu bruto apgrozījumam noņemt visus VID birokrātiskos šķēršļus (grāmatvedību, papīru rakstīšanu) ļaut strādāt tieši uz lauka, nevis skraidīt ar papīriem, jo viegli izskaitēt, atšķinot izdevumus – tur tikai tāds minimālais iztikšanas ienākums jeb peļņa vien iznāk.

Ļoti sāpīga lieta ir akcīzes atmaksa par degvielu. Līdz 2001. gada pēc MK Nr. 140 noteikumiem, akcīzi varēja saņemt visas 300 000 saimniecības. 2001. gadā – 11 929 saimniecības, 2002. gadā – tikai 6 666 saimniecības. Nevarēdami izbrist VID birokrātijas džungļus, pārējie ir spiesti pirkt kontrabandas degvielu. Valsts ierēdņi veicina kontrabandu. Ja noņem šos ierobežojumus, degvielas kontrabanda laukos 100% izzūd, jo nav pieprasījuma. Tieši šādu jautājumu Preiļos es uzdevu Mārim Gulbim. Diemžēl šis tautā visvairāk cienītais un atbalstītais ministrs atteicās no tautas palīdzības. Kā saka – iz-vairījās no tiešas atbildes, pār-adresējot jautājumu Lapšiem.

► 8. lpp.

LATVIJAS PENSIONĀRU PROTESTA AKCIJAS

Valdis JANSONS

18.martā pie Ministru Kabineta un Saeimas vairāki desmiti iedzīvotāju piedalījās apvienības "Rīdzenieki" rīkotajā piketā, lai protestētu pret valdības īstenoto politiku pensiju jautājumos. Piketēt paredzēts trīs dienas pēc kārtas, bet ap-rīli tiks rīkoti arī protesta mītiņi. Jāsaka, ka Pensionāru Federācija, kuras vadītājs ir Jānis Porietis, šo pasākumu neatbalsta. Viņa vadītā organizācija uzskata, ka minimālās pensijas paaugstināšanu var panākt vienīgi sarunu ceļā.

Latvijas Nacionālās frontes vadība ieradās, lai izteiktu atbalstu pensionāru protesta akcijai, jo uzskata, ka latviešu tautas vecākā paaudze nav pelnījusi šādu necilvēcīgu attieksmi no varas puses savas dzīves beigu posmā. Jau agrāk mūsu organizācija ir rakstījusi vēstules valsts augstākajām amatpersonām, aicinot sakārtot pensiju sistēmu – pārtraucot maksāt pensijas padomju gados nelikumīgi iepludinātajiem okupantiem un novirzot šos līdzekļus latviešu un Latvijas pavalstnieku pensiju paaugstināšanai.

Daudzi piketētāji vēlējas aprunāties ar Aivaru Gardu, kā arī izteikt atbalstu LNF cīņai par dekolonizāciju. Pie Saeimas diskusijā iesaistījās kāds vīrs, kurš turēja rokās plakātu ar šādu saturu: "Saeima!!! Deputāti, izbeigt aplaupīt pensionārus! Atcelt Augstākās Padomes netaisnīgo lēmumu par pensiju izmaksām ap 300 000 kolonistu pensionāriem, kuri nav strādājuši Latvijas labā ne dienu, bet saņem pensiju 50 – 60 latu. Valstij tas izmaksā 15 – 18 miljonu latu mēnesī". Viņš uzsvēra, ka galvenā Latvijas pensionāru problēma ir milzīgais okupantu skaits mūsu zemē, kuriem mēs maksājam pensijas. Vīrs pastāstīja, ka daudzi latviešu pensionāri nesa-prot par ko ir runa, kad viņš cenšas paskaidrot: pusi no latvieša pensijas atņem tieši okupantiem izmaksātās pensijas.

Latvijas Nacionālā fronte šajā ziņā izdarījusi aptuvenus aprēķinus. Ar tiem var iepazīties grāmatā "Par Latvijas dekolonizāciju", kurā publicēts pētījums, cik daudz līdzekļu mūsu valsts tērē, lai uzturētu padomju gados nelikumīgi ie-braukušos okupantus, kuri tagad ir sasnieguši pensijas vecu-mu. Pēc LNF veiktajiem aprēķiniem, no 1991.līdz 2001.gadam pensionāriem-okupantiem Latvija samaksājusi pensijās 2 miljardus latu.

Pirmskara Latvijā dzīvoja, bija tās pavalstnieki dažādu tau-tību cilvēki, kuru pēcnācēji automātiski mantojuši tiesības palikt mūsu zemē arī pēc PSRS sabrukuma. Tādēļ pašreizē-jam latviešu pensionāru skaitam var pieskaitīt vēl kādus 10 procentus. Kopā sanāk 66 procenti no visiem pensionāriem jeb 324 030 cilvēku. Ja Latvija pārtrauktu maksāt ikmēneša meslus pensionētajiem okupantiem, tad uz ietaupītās nau-das rēķina latviešu un Latvijas likumīgo pavalstnieku pensi-onāriem pensiju varētu palielināt par 42 latiem.

Mūsu tautiešiem jāsaprot, ka viņu pensijas paaugstināt iespējams kaut vai tūlīt pat, ja pārtrauc tās maksāt okupan-tiem. Jā, tās būtu radikālas pārmaiņas, taču šis ir vienīgais veids, kā reāli iespējams rast risinājumu mazo pensiju problēmai. Mūsu tauta ir daudz cietusi no padomju okupācijas režīma, taču arī tagad, it kā neatkarīgā valstī, tā turpina ciest no okupācijas nelikvidētajām sekām. Un pensionāri – likumīgie Latvijas pavalstnieki – spiesti savilkt savas jostas, lai dalītos maizes kumosā ar pensionāriem – okupētājvalsts pilsoņiem. ♦

PREZIDENTI VĀCIJĀ IGNORE

No 17.marta Latvijas prezidente Vaira Vīķe-Freiberga atrodas valsts vizītē Vācijā. Kā LNF atbalstītājs pa tālruni no Berlīnes, kur pašreiz atrodas komandējumā, mums stās-tīja, tad prezidentes uzņemšana Vācijā ir īpaši vēsa. Lai gan Latvijas masu informācijas līdzekļi stāsta, ka Vācija neuz-skata par šķērslī Latvijas oficiālās varas atbalstu Buša vēl-meī uzbrukt Irākai, Vācijas amatpersonu un sabiedrības, žurnālistu attieksme liecina par pretējo. *Superstar* Vaira Vīķe-Freiberga ir cietusi fiasko, jo daudzi Vācijas parlamen-tārieši it kā aizņemties dēļ ir atsaukuši iepriekš plānotās tikšanās, savukārt žurnālisti savu attieksmi pret viņu pa-rāda ar pilnīgu ignoranci. Vācijas laikrakstos nav ne vārda par Latvijas prezidentes vizīti. ♦

ATKLĀTA VĒSTULE

NEVIS IZMIRSTAM,
BET LIKUMA VĀRDĀ TIEKAM IZNĪCINĀTI!

◀ 7. lpp.

Pirms diviem gadiem man ar Lapši bija iespēja 45 minūtes runāt par šo jautājumu. Sašutis par 12% PVN nemaksāšanu, nedaudz maigāks par akcizes neatmaksāšanu dīzeļdegvielai. Painteressējās, par cik kontrabandas degvielai pacēlusies cena. Pajokoja par komfortu, ko valsts sagādājusi. No pietni visu pierakstīja un solījās darīt ko var. Pēc kāda laika es L. Straujumai pajautāju, kā sokas ar Lapšes solīto dīzeļdegvielas akcizes atmaksu. L. Straujuma knapi valdīja smieklus par “čangaļa” naivumu. Izrādās, viņa pirmo reizi dzird. Šķēlisti ir zaudējuši ZM grožus, bet šis Lapše vienalga beržas ZM kā neaizvietojams padomnieks. Versija – īstie kontrabandisti sēž augstos krēslos Saeimā un valdībā, bet cīņu izvērsī tikai uz robežas, pārbaudot degvielas bāku tilpumus, kas ir tikai tāda acu aizmālēšana. Vai tiešām netiks novērsts pieprasījums pēc kontrabandas?

Lai piesaistītu vēlētāju balsis pirms 8 Saeimas vēlēšanām, politiķi solīja sausuma subsīdijas laukiem, ko arī godīgi piešķīra bez nekādiem šķēršļiem. Tieši par to, ka subsīdijas dabūja visi bez šķirošanas, Zemnieku Federācija ir sašutusi. Tā kopā ar LOSP grib izveidot sabiedrisko zemkopības ministriju ar algām ministru līmenī. Tomēr viņu atbalstītāju ir ļoti maz. Tāpēc viņi ierosina atbalstītājiem subsīdijas maksāt 100%, bet pretiniekiem – tikai 50%, pārējo pievācot sev. Mums nav vajadzīgi šie ministri, kas aplaupa tautu. Ir vajadzīga viena taisnīga, godīga ar augstu morāli apveltīta Zemkopības ministrija, kurai pirmā rūpe būtu par pašu nabadzīgāko zemnieku Latvijas laukos.

Neskatoties uz visu, 174 000 mazo saimniecību likvidēšana uzņem jaunus apgrīzienus. Šķēles ieliktais V.Veldre ir izvirzījis daudz augstākas prasības kā ES. Pārtikas veterinārais dienests (PVD), pārbaudot kūtis, atrod visādus kritērijus, lai aizliegtu ražošanu. Lopa dzīves apstākļi tiek vērtēti daudz augstāk nekā cilvēkberna. Pat tad, ja bērnus vestu dzīvot uz kūti, bet lopus – uz istabu, tik un tā tiktu pārkāptas lopa tiesības uz labturības noteikumiem. Zemnieks ar bērniem var dzīvot kūti, jo reņģu ēdājam nav nekādu tiesību. Tomēr Latgalē arī dzīvojamā māja nabadzības dēļ neatbilst lopu turēšanai. Ja pieņemam minimālo, ka katrā saimniecībā ir viena gotiņa, ruksis, aita utt., tad 174 000 lopiņu ir jālikvidē. “Dižuli” nebūs spējīgi uzreiz kompensēt šo ražošanu. Būsim spiesti maksāt citu valstu zemniekiem par ķīmisko pārtiku, bet savējos atstāsim bez iztikas. Ja pieņemam vidējo, katrā mājā dzīvo 2 bērni, 2 pieaugušie, tas nozīmē – kopā 4 cilvēki. 700 000 cilvēku tiek iedzīti vēl lielākā nabadzībā un izmisumā.

Latgales zemniekam no subsīdiju naudas liek atmaksāt bankrotējošo piena un gaļas kombinātu parādus. Mēs savu produkciju piegādājam valstī pazīstamiem kombinātiem – Daugavpils, Rēzeknes gaļas kombinātiem, Rēzeknes piena konservu kombinātā. Kombināta strādniekiem, administrācijai garantēta samaksa. Likvidatori pārdod objektus, nodrošina sev augstas algas gadiem ilgi, bet zemnieciņam mūžīgi pietrūkst. Kāpēc mūsu valstī nav vainīgo, izņemot elektroenerģiju nedēļas laikā, sēdēsi pie petrolejas lampas. Nenomaksāsi zemes nodokli laikus – soda procenti vīrsū.

Kad uzklausīs katra zemnieka un mazo ģimeņu saimniecību sāpes, viedokļus un ieteikumus, aizstāvēt viņu intereses?

Vai tiešām nabadzība un neziņa būs tā, kas mūs vienos?

Vai tiešām mēs ar mietiem rokās būsim spiesti iet sist savu valdību?

Kas tā būs – izmiršana vai iznīcināšana, ja latvietis apstītis viens otru?

Vai Eiropas Savienības vārdā ir jāpurē sava tauta?

Vai nevaram būt suverēna un neatkarīga valsts?

Vai nevaram savu valsti vadīt bez citu valstu diktāta?

Uzskatu, ka pasaule ir mainījusies, ir 21 gadsimts, nevienam mums ar tankiem neuzbruks, ja vien paši neiznīcināsim savu tautu, meklēdami kaut kādus ekonomiskos labumus atsevišķiem individiem, bet zaudējot visu, kaut kur ielenot.

Cerībā uz Jauno laiku godaprātu un augsto morāli vēlos no Jums cienītā I.Ūdres kundze un godātais E. Repšes kungs saņemt izvērstu atbildi.

Jāzeps KOTĀNS

Potenciālais Latgales bomzis

LATVIEŠI!

Mudināsim okupantus aizbraukt no Latvijas ātrāk, pirms vēl nav pieņemts likums par Latvijas dekolonizāciju!

Mums atbrīvosies daudz ērtu dzīvokļu un labu darbvietu. Kamēr īpašumu attiecības vēl nav sakārtotas, visi okupanti nelikumīgi iegūtos īpašumus var pārdot, bet par saņemtajiem līdzekļiem iekārtoties uz dzīvi etniskajā dzimtenē.

Latviešu pienākums ir aicināt un kategoriski norādīt uz esošajām iespējām jau tagad repatriēties!

SAVIENĪBA-1,

ko vada **Nikolajs Gromovs**, palīdz repatriantiem iekārtoties Krievijā.

Adrese: **Rīga, Artilērijas ielā 65a - 301**
tel. **7313746**

“VISS MĀKSLĪGAIS UN NEPATIESAIS ATSIJĀJAS...”

INTERVIJA AR *MOVLADI UDUGOVU*,

Valsts Aizsardzības komitejas (Čečenijas Republikas Ičkerijas *Madžlisul Šura*) Informācijas komitejas ārējo sakaru apakškomitejas vadītāju, Publicēta Gruzijas avīzē “*Georgian Times*”

– Daudzus satrauc iespējamā negatīvā ASV kara pret Irāku ietekme uz situāciju Kaukāzā. Vai Maskava necentīsies vēl vairāk nostiprināt savas pozīcijas šeit un vai Kaukāzu nesagaida vēl lielāki pārbaudījumi?

– Viennozīmīgi, ka Maskava pacentīsies un jau tagad rīkojas, lai nostiprinātu savas pozīcijas Kaukāzā apmaiņai pret atbalstu ASV Irākas jautājumā. Runa, pirmām kārtām, ir par Čečeniju un Gruziju. Pirmās pazīmes šādiem centieniem mēs jau novērojam. Maskava palūdza Vašingtonu iekļaut čečenu Pretošanās spēkus tā dēvētajā ASV Valsts departamenta “teroristiskajā sarakstā”. Vašingtona Maskavai izrādīja pretimnākšanu, cerot uz atbilstošu Kremļa rīcību Irākas jautājumā. Kaut gan, atklāti sakot, ne visiem Maskavas loģika ir saprotama – atdot Irāku par tīri formālu propagandistisku Vašingtonas piekrišanu ap-

mierināt Kremļa vēlmi redzēt čečenu nosaukumus Valsts departamenta “melnajā sarakstā”.

Attiecībā uz Gruziju Baltais nams pat dod mājienus par šīs valsts bombardēšanas iespējām, ja tas būs vajadzīgs kā “nepieciešamība cīņā ar terorismu”. Kolins Pauels savā ziņojumā ANO Drošības padomē atminējās kādu “Alkaidas” agentu Abu Havse, kurš, pēc Centrālās izlūkošanas pārvaldes ziņām, kādu laiku atradies Gruzijā, apmācot “teroristus”, kā izgatavot īndes, bet pēc tam pārcēlies uz Čečeniju.

Gruzijas vadība lieliski saprot, ka aiz visiem šiem vārdiem slēpjas zināma bīstamība Tbilisi. Lielajā spēlē starp ASV un Krieviju Gruzija var izrādīties kā bandinieks, kuru pie noteiktiem apstākļiem var arī ziedot. Te rodas Gruzijas apņēmīgais atbalsts ASV “antiteroristiskajai kara operācijai” pret Irāku, ieskaitot pat Gruzijas teritorijas piedā-

vāšanu ASV karabāzu izvietošanai. Ševardnaze, kā pieredzējis politiķis, izmantojot situāciju, cenšas izdarīt savlaicīgu gājienu, lai ievilkto ASV karaspēku savā teritorijā un Krieviju nolikt notikuša fakta priekšā.

– Pašlaik daudz tiek runāts par tā saucamo referendumu Čečenijā. Kāds ir jūsu vērtējums akcijai, kura tiek gatavota?

– Bezjēdzība. Tukšs numurs to pašapmānām, kuri gatavo šo politisko teātri. Pat pārāk lojālie pret Kremļa noziegumiem – Rietumi dod Maskavai mājienus par iespējamību neatzīt šo farsu.

– Kāda pašlaik ir situācija Čečenijā?

– Karš turpinās. Pretošanās okupantiem pieaug ar katru dienu. Pēdējie notikumi skaidri liecina par to. Agresora nevēdzības un zvērības papildina modžahedu rindas. Notiek

Movladi Udugovs

spēku un līdzekļu uzkrāšana izšķirošajam triecienam pa ienaidnieku. Nostiprinās nācijas un Pretošanās spēku vienotība. Viss mākslīgais, nepatiesais un liekais atsiļājas. Tā rezultāts viennozīmīgi būs agresoru izdzīšana no Čečenijas. ❖

* Intervija tulkota no krievu valodas publikācijas informācijas aģentūras *Kavkaz-center* mājas lapā 2003. gada 6.martā, publicēta saīsināti.

KADIROVA ADMINISTRĀCIJU IZNĪCINĀJUSI BRIGĀDE “RIJADUS SALIHIJN”

Pēc informācijas aģentūras “Šariāts” paziņojuma, kas tika publicēts pāris Čečenijas teritorijā iznākošajos čečenu Pretestības masu informācijas līdzekļos, – tādos kā “Džihada balss”, “Islama jaunatne”, “Džihadš šodien” un citos, pagājušā gada 27.decembrī okupācijas administrācijas ēkas iznīcinājusi izlūkošanas divīzijas brigāde “Rijadus Salihijn”.

Brigādes amīrs Šamils Basajevs nosaucis okupācijas administrācijas ēkas iznīcināšanu par “odžu midzeņa iznīcināšanu”. Pēc viņa teiktā “KAMAZā” atradās 4 tonnas, bet “VAZā” 600 kilogrami trotila. “KAMAZu” vadīja divu bērnu tēvs: 15 gadīgā meita sēdēja blakus tēvam, bet pie “VAZ” stūres atradās viņa 17 gadīgais dēls. Šāda savdabīga “ģimenes vienība” arī īstenojusi operāciju.

Šamils Basajevs aģentūras “Šariāts” paziņojumā atklāj nelaimi, kura skārusi šo varonīgo ģimeni. Kādas bombardēšanas laikā tika nogalināta viņu māte. Bet pavisam nesen Kadirova banda nogalinājusi vecāko dēlu.

Tomēr, neskatoties uz šo paziņojumu, Kremlis centās atsaukt Š. Basajeva paziņojumu, kuru viņš izteica 27. februārī, uzņemoties atbildību par notikušās kaujas akcijas organizēšanu – okupantu režīma marionešu štāba iznīcināšanu.

3.martā Krievijas Ģenerālprokuratūra paziņoja par “27.decembra akcijas atklāšanu”. Kremlis to raksturo kā terora aktu. “Arestēti trīs cilvēki, kuri tieši iesaistīti terora akta sagatavošanā. Divi no viņiem dod liecības” – šai sakarā paziņoja Krievijas varas pārstāvis.

Savukārt viens no Šamila Basajeva palīgiem *Kavkaz-center* korespondentam paziņoja, ka Krievijas Ģenerālprokuratūras paziņojumi nav nekas cits kā propaganda un cenšanās situāciju pasniegt tā, ka okupanti ir atklājuši kādu “kriminālnoziegumu”, lai tādejādi neatklātu paša okupācijas režīma sakāvi.

Pirms kāda laika Šamils Basajevs informācijas aģentūrai *Kavkaz-center* ([www.kavkaz-](http://www.kavkaz-center.com)

center.com) pa elektronisko pastu nosūtīja fotoattēlus no video filmas, kuros redzams, kā tiek uzspīdzinātā pieminētā okupācijas režīma ēka, līdz ar to pierādot, ka ir vistiesākajā saistībā ar šo diversijas aktu. Sakarā ar šo kaujas operāciju un ar Krievijas vēlmi noliegt viņa atbildību par to, čečenu Pretestības viens no pilgtākajiem un varonīgākajiem dalībniekiem sniedza interviju, ar kuru vēlamies iepazīstināt mūsu lasītājus.

TERORISTI MĒS ESAM IENAIIDNIEKIEM...

Saīsināta intervija ar izlūkošanas un diversijas brigādes “Rijadus Salihijn” amīru Šamīlu Basajevu, kuru viņš sniedza informācijas aģentūrai “Šariāts”.

Neņemot vērā izlūkošanas un diversijas brigādes “Rijadus-Salihijn” paziņojumu par to, ka diversijas akts, iznīcinot “odžu midzeni” (okupācijas administrācijas kompleksu Džoharā) veikts tās spēkiem, kādam acimredzot ļoti gribas pierakstīt to kaut kādiem mistiskiem specdienestiem, sakot, ka to veikušas “slāvu” vai vēl kāda cita izskata personas. Viņiem ir svarīgi, lai tikai viņi neizskatītos pēc čečenieiem, lai tikai nevajadzētu atzīt, ka to dara čečeni un ka viņi – čečeni – kļūst pat šahīdiem-pašnāvniekiem. Un vīrieši un sievietes ne tikai pa vienam, bet ģimenēm, veic Pašuzupurēšanās aktu Allāha, savas Dzimtenes Neatkarības un Brīvības vārdā.

Šo loģiku var izskaidrot ar to, ka Krievijas vadība jau sen oficiāli atzīst, ka Ičkerijā kara nesot, ka šeit karojoji vienīgi algotņi. Un tādēļ notikusi operācija neiekļaujas viņu pasacīnā par mītiskajiem algotņiem. Jo ienaidnieki baidās, ka no čečenieiem mācīsies citi, kuri dzīvojuši kādu “kriminālnoziegumu”, lai tādejādi neatklātu paša okupācijas režīma sakāvi.

diem nācās pārvarēt attiecīgi četrus kontrolpunktus. Pirmos divus no tiem viņi caurbrauca lielā ātrumā, trešo un ceturto sagrāva. Visi, kas tur atradās – laidās lapās. Mēs pat rēķinājāmies ar to, mašīnas var sākt apšaudīt, un tādēļ tās bija bruņumašīnas, par ko viņi nekur neziņo. Bet neviena šāviena nebija.

Mums ir videoieraksti, kur mēs uzfilmējām objektu no dažādām pusēm. Nāks laiks, un arī citus materiālus mēs parādīsim. Un vēl okupācijas struktūras apgalvo, it kā mašīnā atrodošās personas esot uzrādījušas kaut kādus dokumentus, apliecības, bet tās visas ir pasakas. Apsardze vienkārši aizlaidās, un viņi darīja pareizi, jo reti kurš vēlas pēc nāves būt “Krievijas varonis”.

Es nedēvētu šo operāciju par spīdošu, jo mēs neparādām savu galveno mērķi, kurš bija – apglabāt šajā “odžu midzeni” visus okupācijas marionešu vadības neliēšus. Operāciju bija iecerēts veikt 23.-25. decembrī, bet tehnisku iemeslu dēļ šajās dienās mēs to nevarējām īstenot. Tajā dienā mums bija informācija, ka sēde sāksies divos, tādēļ tika pieņemts lēmums uzstāt operāciju pustrījos, bet, acimredzot, sapulce tika atlikta par trim stundām, jo kāds kavējās. Tādēļ sprādziena brīdī tur visi nebija sanākuši.

Bet nekas, nākošreiz mēs pacentīsīmes īstenot vēl lieliskāku nacionālo nodevēju iznīcināšanas operāciju.

Šodien liels trācis sacelts par

to, ka tur atradās nevainīgi mierīgi iedzīvotāji. Kas gan tie par mierīgajiem iedzīvotājiem? Ja viņi strādā specdienestos, ja tādēļ, lai iestātos šajā darbā, viņiem jāiziet Federālā drošības dienesta pārbaude pašā Maskavā un pēc tam viņi darbojas, lai nostiprinātu okupācijas režīmu ēkā, kuru apjož četri loki un apsargā 3,5 tūkstoši karavīru un oficiēru. Apkārt šai ēkai bija sakoncentrēti ne mazāk par 500 vienībām bruņutehnikas, no

tiem vairāk kā 100 mīnmetēju.

Tāpat saka, ka viņi gāja strādāt “maizes gabala” dēļ. Tas nav tiesa, jo visu tur strādājošo nodrošinātība bija virs vidējā līmeņa. Šie cilvēki ir no apgādātām ģimenēm, galvenokārt, viņi ir augsti stāvošo nacionālo nodevēju tuvi radnieki. Daudzi – no Krievijas atbraukušo Federālo drošības dienestu pārstāvju ģimenes locekļi. Visi viņi bija kalpotāji, bet ne civiliedzīvotāji. It īpaši es vēlētos uzsvērt, ka ne pie viena no viņiem mēs neieradāmies mājās, kaut gan pienāks arī laiks, kad mēs atnāksim pie viņiem uz mājām, ja viņi neapstāsies.

Mēs ne pie viena neieradāmies mājās un neiznīcinājām viņu mājas. Kurš sēž mājās, tas arī ir mierīgais iedzīvotājs. Mēs uzbrukām vienai no okupācijas režīma ēkām, un lai ko arī kāds nerunātu, tas ir klasisks diversijas akts. Bet ja kāds to sauc par terora aktu, tas neko nemaina – kā runā: “Suņi rej, bet karavāna iet tālāk”.

Es vēlētos izteikties par tiem, kuri mūs apvairo terorismā. Jā, mēs esam teroristi tiem, kuri uzskata mūs par saviem ienaidniekiem tāpēc, ka mūsu ienaidniekiem radām bailes jau ar savu eksistenci un savu cīņu. Bet mēs neesam teroristi mūsu draugiem un tiem, kuri ietur neitrālu pozīciju. Viņiem mēs neradām nekādas briesmas. Tas arī viss. Tas ir kā lakmusa papīriņš. ❖

Pārpublicēts: “Kavkaz-centr”
www.kavkazcenter.com